

Giới thiệu Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh

Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh là truyện teen của Na Na Nguyễn nói về một cô bé lớn lên như bao đứa con gái khác. Cũng xinh đẹp điệu đà, đủ tố chất của một đứa con gái..... Nhưng sóng gió đã thay đổi đời cô. Một cuộc tai nạn đưa cô vào thế giới mới. Cô tự biến mình thành một con người khác.

Chỉ vì một phút sơ sẩy, Minh lao xe ra ngoài đường, đúng lúc đó một xe tải phóng tới. Không may, Minh và Như ngã, Như bị chiếc xe tải tông trúng văng ra xa. Còn Minh thì chân cậu bé bị chèn bởi bánh xe nên gãy. Nhưng mọi người lo lắng cho Như nhất. Như mới chỉ 5 tuổi, rất xinh và rất thân với anh trai là Minh hơn em 2 tuổi. Máu từ đầu Như tứa ra quá nhiều.

-Cô bé bị chảy máu trong não, chúng tôi đã rất cố gắng, may mà sức cô bé không yếu lắm, chủ yếu là đã qua cơn nguy kịch, nhưng.....tôi e còn đi chứng về sau. – Bác sĩ lúc này trả lời.

Rồi ai cũng phản đối, duy chỉ có duy nhất người thương yêu cô hiểu rõ. Sóng gió sẽ ra sao nếu cô không giữ được bình tĩnh..... Cuộc đời cô sẽ thế nào nếu người ta xem cô là "con trai"..... Mọi người cùng đọc truyện chờ xem nhá!!!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Nỗi Lo Lắng.

-Anh hai.....chờ em đi một tí thôi! – Như hét to lên.

-Nè nè.....tránh ra xem, anh đang tập xe cơ mà.....ơ Như! Con tránh ra nào! – Mẹ ra sức kéo Như khỏi bám vào xe đạp.

-Á.....á! – Minh loạng choạng làm đổ xe đánh “Rầm”.

Mẹ Minh và Như – bà Hoa – hốt hoảng đỡ cậu con trai vung về dậy. Một vết thương rướm máu trên đầu gối cậu bé lấm lem đầy cát và đất. Như nhìn anh trai hết bĩu môi lại chê bai. Chờ cho mẹ đi về nhà lấy thuốc băng bó cậu mới lên tiếng “cả” với em gái mình:

-Này nhá! Anh không muốn té đâu! Anh chỉ giả vờ thôi!

-Xạo.....ạo.....o! Hứ! Anh hai lái zô! – Như trêu anh.

-Anh té ấy á để mẹ về nhà, anh chờ em đi chơi mà! Trêu anh, anh không chờ đi nữa!

-Ý! Ý! Anh hai nói sao? – Như tròn mắt nhìn.

-Hai nói hai chờ em đi chơi, được hông? Muốn thì lên xe nhanh đi nhanh. Mẹ ra là chết à!

Minh kéo tay em lên xe, hai anh em lê la khắp bãi đất trống gần nhà. Thấy xe anh hai đã chạy êm, Như rủ rê:

-Hay là mình ra đường lớn đi anh! Chạy đường lớn êm hơn, đất xóc em ê mông rồi nà!

-Anh.....anh chạy chưa vững mà! – Minh lo lắng.

-Anh Hai nhất! – Như tiếp tục chê anh.

Vì muốn làm oai với em gái, Minh không do dự nữa, phóng luôn xe xuống đường. Đang loay hoay với xe đạp, vì xuống dốc nên xe mất đà, lao thẳng ra giữa đường và ngã.....

Ngay lúc đó tiếng còi xe vang lên: “Bíp.....bíp.....bíp.....”

-Á! Như ơi! – mình thất thanh kêu lên.

-Rầm!!!!!!!!!!

Một cú va chạm mạnh giữa người và xe.

Ngay lúc đó, một người mẹ chạy ra, chết ngất khi nhìn thấy con gái.

Một cô bé xinh xắn, mặc bộ váy trắng, đầy máu, nằm sấp giữa đường.

Tiếng còi xe cứu thương phá tan sự im ắng của con phố trưa hè, hú lên.

4, 5 tiếng đồng hồ trôi qua.

- Bác sĩ, con gái tôi sao rồi ạ? – Bố Minh và Như – ông Long – lo lắng hỏi hàng về Như.

Chỉ vì một phút sơ sẩy, Minh lao xe ra ngoài đường, đúng lúc đó một xe tải phóng tới. Không may, Minh và Như ngã, Như bị chiếc xe tải tông trúng văng ra xa. Còn Minh thì chân cậu bé bị chèn bởi bánh xe nên gãy. Nhưng mọi người lo lắng cho Như nhất. Như mới chỉ 5 tuổi, rất xinh và rất thân với anh trai là Minh hơn em 2 tuổi. Máu từ đầu Như tứa ra quá nhiều.

-Cô bé bị chảy máu trong não, chúng tôi đã rất cố gắng, may mà sức cô bé không yếu lắm, chủ yếu là đã qua cơn nguy kịch, nhưng.tôi e còn di chứng về sau. – Bác sĩ lúc này trả lời.

-Vậy.....con tôi.....sao rồi bác sĩ? – Bà Hoa trong tiếng nấc, hỏi về con gái.

-Cô bé không sao rồi, còn hôn mê. Có lẽ ngày mai sẽ tỉnh. Anh chị theo tôi để làm thủ tục chuyển phòng cho cháu. Cháu cần vào phòng hồi sức.

-Vâng! – Ông Long theo bác sĩ – Em vào xem thằng Minh nhà mình sao rồi.

Bà Hoa bước vào phòng, nhìn thấy cậu con trai trong bộ đồ bệnh viện, tay chân xây xước. Bà ứa nước mắt.

Minh rơi vào tình trạng hoảng loạn, lo sợ sau cuộc tai nạn. Phần nhiều vì em thấy có lỗi, do chính em mà em gái lại bị xe tông. Dường như quên cả cơn đau, Minh cố gượng người bước xuống giường bệnh để đi tìm em.

-Này con! Đừng ngồi dậy!Ngoan đi.nằm xuống nào! – Bà Hoa đỡ con nằm xuống giường, vỗ vỗ.

-Mẹ.....em.....em Như đâu rồi ạ? Em Như không sao phải không? Như khỏe mà mẹ! – Minh hỏi dồn.

-À ừ! Em không sao, chỉ bị xây xước như con thôi! – Bà Hoa cố né tránh ánh mắt dò xét của cậu con trai lớp 1.

Dường như biết mẹ nói dối, Minh tiếp:

-Lúc này, em ấy, Như ấy ạ, máu ra nhiều lắm mẹ ơi! Mẹ.....con gọi em, em không trả lời con.em nằm im mà mẹ ơi! Máu chảy nhiều lắm mẹ ơi!

Ánh mắt bà Hoa đỏ hoe, bà biết con trai bà đang cực kì lo sợ, chính bà cũng lo, mọi người ai cũng sợ sẽ mất đứa con gái của mình. Bà không biết làm thế nào, chỉ biết ôm con trai vào lòng và nức từng tiếng.

Và sau 2 tháng trời, chính sự lo sợ ấy đã thành sự thật

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Biến Đổi.

2 tháng sau.

Như giờ đã xuất viện về nhà, rất may là em không bị mất trí nhớ, vẫn nhớ như in mọi thứ. Nhưng Như bị thường xuyên đau đầu, bác sĩ bảo đó là di chứng để lại. Minh đã đi lại bình thường, cố gắng chơi với em, tránh cho em ra ngoài đường.

-Anh hai....cho em ra ngoài tí thôi! – Như nài nỉ.

-Không được đâu! Em không được ra ngoài! – Minh cương quyết giữ em trong phòng.

Nhìn ánh mắt thèm muốn thế giới tự do của trẻ con của Như thấy mà đau lòng, em khao khát được chạy chơi, được í ới gọi nhau với bạn bè. Nhưng vẫn không thể được vì em còn rất yếu, bắt buộc phải nghỉ ngơi và tránh vận động mạnh.

-Minh à! Trưa rồi, con đi ngủ đi! – Mẹ dỗ dành.

-Anh hai ngủ ngon nha! – Như gượng cười.

Bây giờ là 12h, trưa nắng gay gắt, trong phòng Như chỉ để bật một cái quạt nhỏ, ba mẹ sợ em đau đầu. Chỉ còn trong phòng một mình, không ngủ được, em leo xuống giường tìm đồ chơi.

Mở cánh cửa tủ, em lục lọi trong đồng đồ của mình, bất chợt, em nhìn vào những bộ váy đủ màu sắc, vô cùng dễ thương mà mình đã từng mặc, một cảm giác sợ lóe lên trong đầu em...

Cầm chiếc kéo nhỏ trên tay, em âm thầm cắt đi những cái em thấy sợ.

-Như! Con làm gì đó! – Bà Hoa hốt hoảng.

-Con ghét chúng! Chúng làm con sợ! Sợ lắm! – Như vừa nói, vừa hung bạo xé tấm váy.

-Đừng mà! Con nghe mẹ nói nè.....con làm sao vậy chứ? – Bà Hoa vừa nhanh chóng rút cái kéo trên tay, dồn mấy cái váy bị xé, cắt tã tời vào trong tủ và đóng cửa lại.

Như thét lên, khóc to, rất to. Em ôm đầu, vật vã trên giường, ôm gối khóc. Bà Hoa cố gắng kìm chế con gái lại. Em chỉ nói được “Con sợ, con ghét chúng...”. Ông Long và Minh lúc này đã ở ngay phòng Như. Chiều hôm đó, mọi người phải đưa em trở lại với bệnh viện.

Sau khi ca chụp X-quang xong, bác sĩ quan sát rất kĩ não của Như. Ông bảo vì cô bé chấn thương vùng sợ, tính cách trở nên khác thường. Đó chưa phải là điều đáng lo ngại, nhưng phần nào thay đổi nội tâm của Như.

Khi được trở về nhà, Như hét gào thét, đập phá xé nát lung tung. Em chỉ chấp nhận những trang phục hay đồ chơi của con trai. Nghe như có vẻ khác thường nhưng đó là điều mà gia đình cô bé phải làm quen.

Khi Như lớn dần lên, mọi thứ vẫn không thay đổi. Nếu như xem một bộ phim hoạt hình hay viễn tưởng nào đó, có ai bị thay đổi tính cách do đập, va đầu vào vật gì đó ảnh hưởng thì đập vào đầu lại thì sẽ phục hồi lại ngay. Nhưng đây là đời thực, chả ai dám làm điều đó, và hầu như chấp nhận với việc Như biến đổi hoàn toàn, chỉ thích đồ đạc của con trai.

Sau cuộc tai nạn 2 năm, cả nhà chào đón một thành viên mới. Một cô bé gái, trắng trẻo, xinh xắn chả khác gì Như lúc nhỏ. Nhưng vấn đề ở đây, liệu đồ đạc của cô bé em này có bị phá phách bởi Như hay không?

Rất may, mọi chuyện xảy ra ổn thỏa, Như chỉ xác định đập phá khi đồ đạc đó thuộc quyền sở hữu của cô. Có thể coi, cô em gái này là nhân vật thay thế cho Như. Nhưng không vì thế mà Như mất tình cảm của gia đình. Mọi việc trở thành tốt đẹp hơn.

Nhưng đâu phải gia đình cô chấp nhận là ổn. Còn một mớ rắc rối đến từ xã hội mà cô phải gánh chịu.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cấp 3....làm Thế Nào Đây?

-Minh à! Dậy đi con! – Ông Long vỗ cậu con trai.

-Anh học hành gì mà để ngủ chết gục thế kia! – Như đã ngồi trong phòng anh từ thời nào.

-Oa.....a.....a.....a! Ủa, mọi người sao đông đủ vậy? – Minh giờ mới dụi mắt.

-Anh có biết mấy giờ rồi không vậy? – Như lắc đầu.

-Sao? Mấy giờ thế - Minh còn chưa tỉnh hẳn.

-À! Còn sớm anh hai! Mới 10h à! – Như cười man rợ.

-Oái! Sao không gọi anh dậy sớm chứ! – Minh phi thẳng vào nhà tắm. Để rơi ly nước xuống đất “choảng”.

Mình vội vã thay quần áo, vợ ba lô ba chân bốn cẳng chạy xuống nhà. Cả nhà đang đợi cậu. Bé Ly, em gái Minh và Như, chuẩn bị sẵn đồ ăn cho anh hai.

-Hai tấm chưa? – Ly nhìn anh dò xét.

-Chưa! – Như cười vật vờ.

-Anh không ở dơ tới mức đó nha! – Minh lườm hai đứa em.

Rõ là hôm nay là ngày đầu của mùa hè. Năm nay là Minh lên lớp 12, Như lên lớp 10 còn Ly đã lớp 3 rồi còn gì. Cả nhà quyết định đi chơi biển Nha Trang một tuần lễ cho anh Minh nghỉ xả hơi chứ học tới cuối cấp rồi. Minh diện quần lửng, áo thun, đội mũ cò, mang giày bata trông rất ngầu, sờ đi anh chàng đẹp trai sẵn rồi. Ly thì phúng phính trong bộ áo đầm đồ choét mẹ mới mua cho. Còn về phần Như, cũng giày bata, áo thun như anh trai, nhưng mặc quần jean rất cá tính. Từ trên xuống cô nàng chơi nguyên tông đen nhìn như “chị đại”.

-Em mặc thế này à!?! – Minh nhìn như bằng cặp mắt như – ai – cũng – biết – là – nhìn – thế – nào – rồi – đấy.

-Thoải mái, với lại dễ chịu! Từ hồi nào giờ không biết tính em á! – Như không thua, nguyệt lại anh một cách rõ đau đớn.

-Chị ấy thích thế! – Ly phân bua.

-Ai chả biết! Nhưng đi gần em anh lép vế! – Minh lắc đầu – cứ như đi với xã hội đen.

-Đen đâu mà đen! – Như nhìn tổng thể - Da em trắng mà!

Công nhận là da Như trắng thật nên làm nổi cả tông đen bộ quần áo.

-Thiếu tóc ngắn nữa là ra con trai luôn! – Minh thờ dãi.

-Anh tin em cho K.O. hôm! – Như thủ đắc.

-Cho anh xin! – Minh lùi lại – Cái này anh địch hơn cóa nầu òa! – Minh giả bộ ỉu xiu.

-Thôi! Anh chị bớt phân bua đi! Lên xe giùm mẹ cái! – Mẹ và bố đã lên xe tự lúc nào.

-Okay momi! Tụi con đến liền! – Cả ba đứa đồng thanh đáp.

Chuyến đi thực sự rất vui. Duy có Ly bị chứng say xe, uống thuốc mà vẫn còn la mệ. Còn Như và Minh hết chơi chọc lét nhau tới thì ai nín thở lâu hơn. Tới khi nín hơi sắp ngất Minh mới chịu buông xuôi cho em thắng. Thiệt tình Minh đỡ trò này tệ hại. Rồi Như tiếp tục bày trò nhưng chơi trò nào với cô thì Minh toàn thua, nên chả mấy chốc Minh chán ngấy ra, vờ đọc báo rồi ngủ luôn.

Khi đến nơi, sau màn chụp hình lo check in của ba anh em, ba mẹ mới lôi được ba anh em vào nhà đi. Đến đây, dì Hương mới ra xăm xoi mấy nhóc tí của dì.

-Trời đất! Minh đây à! Chuẩn bị đi đại học có khác! Đẹp trai mà to cao, thế này gái theo chết con! – Câu khen của dì làm Minh sững ngậy người, chỉ biết phớt đại mấy tiếng cười cho đỡ dị.

-Ô! Ly Ly của dì đây nè! Em Su trong nhà chờ con vô chơi đó!

-Thiếu nữ rồi nha! Như con đẹp gái hẳn ra! Dáng con đẹp lên cấp 3 chắc mặc áo dài đẹp lắm nha!

-Ồ...dạ...con...Lên cấp 3 phải mặc áo dài hả dì? – Như như ngó người ra, nhìn chăm chăm vào dì vẻ khó hiểu.

Không ai có thể hiểu bằng ba mẹ, anh Minh và bé Ly lúc đó. Mẹ kéo tay dì Hương thủ thủ vào tai. Như chuyển từ ngạc nhiên trở thành mặt đồ lụng sau đó tái đi. Cô nhìn chăm chăm vào đôi giày của mình, vô tình lùi lại vài bước.

Mẹ kéo tay cô về thực tại, cười vui vẻ:

-Ai nói thế chứ! Con mặc gì cũng được! Miễn là con thích thôi mà.

-À dạ! Tất nhiên là phải vậy! – Như trở nên vui vẻ hơn.

Một chốc nữa là chính dì Hương làm cho Như sợ hãi. Các bạn biết – là – có – chuyện – mà – ai – cũng – biết – rồi – đấy. Nhắc lại cho nhớ nha! Như bị chứng sợ đồ của con gái, nhất là chuyện váy với áo dài mà!!!! Dì Hương lúc này muốn chữa cháy nên lôi anh em vào nhà.

-Em chào anh ạ! Em chào chị ạ! – Su, con dì Hương tíu tít khi thấy anh em Như vào nhà – Chị Ly Ly, vào đây chơi với Su, Su nhớ chị lắm!

-Em Mi đâu rồi dì? – Minh hỏi khi đặt ba lô xuống sàn nhà.

-Mi đang tắm con à! Chắc mấy đứa mệt rồi! Hay là đi lấy nước với trái cây nha! – Di Hương vui vẻ.

Anh Minh thì bày đặt khách sáo “Dạ thôi đi, con không khát!” cho dù anh muốn uống luôn cả biển nước Nha Trang mặc cho nó mặn chát và đầy cát, còn Như thì tíu tít “Cảm ơn đi, cho con xoài luôn nếu đi có ạ! Hihi!” Hai anh em lờm nguýt nhau, anh thì ra về người lớn, cô em tự nhiên như trẻ con. Nhưng thôi, đến khi đi bưng nước ra thì có mà hai anh em bưng lấy uống lấy uống đề.

-Con chào đi! Con chào dưỡng! Em chào anh chị ạ! – Mi, con đi Hương, giờ đã xuống nhà.

Nhìn qua thì biết là Mi xinh gái không khác gì Như và Ly (anh em họ hàng có khác, muốn được như họ cũng khó! Hề!) Mi bằng tuổi Như, nhưng có vẻ là tiểu thư hơn vì gia đình Mi khá giả hơn, có người giúp việc nên chả chân nặng tay nhẹ gì. Tất nhiên là Mi “con gái” hơn Như (chứ có bị gì đâu, người ta gặp nguy thế kia mà!!!!). Như hầu như không có thiện cảm mấy gì với Mi vì đây là lần gặp đầu, mấy năm có đi Hương ghé chơi mà chỉ dẫn bé Su theo, Mi đi học suốt. Như không có thiện cảm vì trước giờ không chơi với bọn con gái nhiều, mà Mi thì điệu chảy nước. Mặc áo, váy rất teen, tóc hơi uốn, để hoe hoe vàng. Lại còn đeo gọng kiếng tròn nữa. Nhìn rất dịu dàng. Chưa chơi được nhiều với em nên Như chưa có nhận xét hẳn hoi về Mi. Vì nhà di rộng nên cả gia đình đều có phòng ngủ thoải mái. Minh thì xi to một phòng lớn, Như ở với Mi còn Su thì tất nhiên là cấp đôi với Ly ngay và luôn. Bước lên phòng Mi, Như nhìn quanh:

-Phòng em rộng thật!

-Đẹp không chị? – Mi vui vẻ.

-À! Chị không hiểu lắm về nghệ thuật...nhưng...thì cũng đẹp! – Như giọng cười nhìn cái phòng tông sọc tông màu hồng của đứa em họ.

-Cũng đẹp cơ á?! ? – Mi tròn tròn mắt nhìn Như.

-Chị không thích cho lắm kiểu cách thế này nên không thể khen thành tâm được! Xin lỗi ha!

-Ồ...đạ! Chắc không theo gu chị ha! – Mi cười xòa.

Nói chung sau một hồi nói chuyện, giờ cũng thấy dễ gần đôi chút nhưng còn hơi cách xa do Mi đề cập đến nhiều chuyện con gái quá, mà Như lại không thích. Mi có tính là muốn kết thân ngay với ai đó mà cần phải làm bạn, cô nàng từng rất giỏi trong khoảng này. Nhưng Như rất khó đoán, tính cách cũng rất kì cục nên chả mấy chốc Mi bàng hoàng khi mọi cố gắng mình tiêu tan.

Sáng hôm sau, cả nhà đi biển. Bờ biển trong xanh với ánh nắng hồng hào, đây đúng là ngày đẹp trời để đi biển. Di Hương bảo do ngày hôm qua mưa rất lớn nên trời quang mây tạnh. Chưa đến đâu mà anh Minh nà, bé Ly, bé Su, cả Như nữa ào xuống biển. Riêng Mi từ tốn hơn. Vừa thoa kem chống nắng vừa chống chế “Nắng thế này còn gì là da dẻ nữa” xong đâu đó cô nàng mới xuống nước mà vùng vẫy. Nói chung trưa hôm đó, cả nhà đều được thưởng ngoạn một bữa ăn ngon, hải sản tràn ngập. Ăn xong, anh em lại í ới gọi nhau ra xây lâu đài cát. Xây chán chơi đắp cát lên người để tạo dáng. Như có khiếu về từ nhỏ, nhưng muốn chơi anh hai một vỏ thật đau thì thay vì cô đắp thân hình vỏ sò lực lưỡng cho anh hai, cô lại đắp một thân hình “hàng tiền cá” mảnh mai. Xong đâu đó, chụp hình up ngay lên face. Khi Minh nhận ra thì sự việc đã rồi. Có la mắng thế nào cũng không được nữa. Minh chợt zạn bỏ chơi riêng, nắng ni lắm mới quay lại. Tối xế chiều thì anh em tan tác mỗi người một ngả. Như tự mình thưởng cho khoảng không gian riêng để dạo vi vu trên biển. Đang thưởng ngoạn vui vẻ bất chợt cô bị một người tông trúng, ngã sấp xuống cát..

-Ui da! – Như ré lên khi bị tông.

-Í! Xin lỗi! Cô có sao không? – Một anh thanh niên mình trần quần cộc ướm át tông vào cô xuyết xoa.

-Này... – Như chống dậy, phui cát trong miệng ra – Mất đề trên trời à! – Như nhìn cậu con trai.

-Tôi đang chơi. – Anh ta nhìn Như bằng con mắt lạnh lùng – muốn không bị tông thì né ra chứ! Tôi tưởng mất cô dưới đất.

-Dưới đất để thưởng ngoạn cảnh vật chứ hơi đâu nhìn người như anh! Tôi không điên!

-Cô hơi điên đấy! – Anh chàng lạ mặt cười khẩy – Cô là con gái cơ mà! Không thèm nhìn tôi à?! ?

Nhìn qua thì anh chàng cũng đẹp trai thật, tóc cắt ngắn gọn gàng, kiểu cách. Body thì cũng ok, không sáu múi nhưng mà cũng gọi chung là tạm, ai là con gái trong bãi biển này đều ngắm nhìn anh. Chỉ vì với tay với trái bóng chuyền mà anh va phải cô bé điên điên khùng khùng này đây!

-À há! Xin lỗi à nha! Tôi cần gì nhìn làm gì anh vậy, anh có gì đẹp á! Anh đẹp bằng khung cảnh này sau!

-Cô... – Anh ta cứng họng.

-Cái này thì tôi không chắc lắm chứ anh mà tự vợ nhận thế thì tôi chào thua! Thưa quý ông “tự nhận là tôi – đẹp – trai” kính mến! Tôi không có cái kiểu ngắm “tóc ngắn” như mấy quý cô bình thường đâu ha!

-Cô bị điên à?

-Tôi sao? Ừm cũng đáng nghĩ đó! Chắc vậy! – Như dừng dừng bỏ đi một nước.

Chắc ai đó ai kia mắt chữ o mồm chữ ô mà lấy làm lạ lắm cơ. Một cô gái đi giữa cái nắng hoàng hôn chiếu thẳng xuống những đợt sóng cuối trong ngày. Hình ảnh cô chiếu thẳng vào ai đó một vẻ nhìn khó hiểu cho đến khi họ cười khẩy và nhận ra cô đặc biệt.

Về đến nhà Như nhảy tót lên trên sân thượng (nhà rộng quá mà) mà nghe nhạc. Vì vu trên tầng không, cô khẽ đưa mình nhún nhảy theo nhạc mà không nhận ra có một ánh mắt lạ lẫm dõi theo mình.

-A lô! Mi nghe đây!

-Anh Duy nè! Tối nay party được không?

-A....em cũng hông biết đâu được...có chị họ em ở nhà nên.... – Mi ngập ngừng.

-Gọi chị em đi chung luôn cho vui, giới thiệu xem chị em em đẹp thế nào chứ! ? – Duy tiếp tục rủ rê.

-A vâng! Để em hỏi chị ấy xem sao!

-Xong thì fone anh nha!

-Ok! Pai! – Mi cúp máy.

Mi gặp Như đang nghe nhạc trên sân thượng sà vào trò chuyện.

-Chị thích đi chơi đâu đó không? – Mi gọi gọi.

-Chị có quen ai đâu mà đi chơi đâu được em? – Như từ chối.

-Chị nhảy được chứ! Tối nay lũ bạn tổ chức hội, sàn nhảy tại em bao riêng. Cả bọn đi hết rồi nà!

-Em cứ đi đi cho vui!

-Nhưng....chị ở nhà đây mà.....không được, chị lặng lội từ xa xôi vô thăm em còn gì! Đi chơi với em đi! Có đi nhảy nà! Vui lắm cơ! – Mi nài nỉ.

-Ồ... – Đường như nghe tới chữ “nhảy” là nói trúng tim xanh của Như luôn. – Vậy cũng được.

-Thế nhé! Chị chuẩn bị đi! Tí chị em mình đi!

-Còn ba mẹ..... – Như nán nã – có xin phép chưa mà....

-Thôi không sao....ba mẹ em cho đi hết! Chị nhanh đi!

Sau 15 phút, Mi đã đợi Như ở cửa phòng. Thật quá bất ngờ khi cô nhìn thấy chị gái diện bộ đồ dance rất chuyên nghiệp (học nhảy 3 năm chi má). Nhìn mà như muốn ngất ngây theo luôn. Mi chợt bình tĩnh, kéo mạnh tay cô chị đi một nước, chỉ kịp thừa ba má rồi đi luôn. Vì Mi có xe riêng nên chờ Như đi ra trung tâm thành phố. Vì vu trên xe máy, hai chị em hết sức chuyện trò. Giờ Như cảm thấy mình mới có một chút gần hơn với cô em họ đáng yêu này. (chung mới một chuyện mà sau nhanh thế?)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chị Trong Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Gặp Anh.....xin Lỗi, Tôi Không Ủa!

Thoát nhanh đã đến bar rồi. Mi và Như tay sóng vai, bước nhanh vào quán. Công nhận quán rất rộng nhưng cực đông. Hôm nay chả là những ngày đầu hè nên đông là phải. Bạn của Mi thì ngập cả quán (bao riêng cơ mà!!!) luôn mồm í ới gọi nhau, chốc chốc lại có người hỏi thăm đến Như, kết bạn. Còn có những cặp mắt nhìn theo kiểu nhìn vật – thể - lạ cứ chăm chăm vào Như. Biết cảm giác hơi “nóng gáy” nhưng Như cố bỏ qua, gượng cười với đám bạn lộ rõ vẻ “sang chảnh” này.

-Chị họ em à Mun? (đây là tên nick name gọi chệch từ tên Mi là ra) – Một người bạn Mi nhìn Như hỏi.

-Dạ! Chị ấy mới vô thăm em hôm qua.. – Mi giới thiệu – Chị ấy tên Như, chị Như, chị này là Ngọc.

-Chào Như! – Ngọc nhìn hết tổng thể người cô, làm Như nổi da gà – dân chuyên à?

-Ừ! – Như đáp cộc lốc – 3 năm thôi, còn “non” mà!!

-Người gì mà “khiêm” thế! 3 năm mà bảo là “non”, có dễ gì được nhiều đó đâu? – Ngọc cười thân thiện – Nhóm nào?

-No name (không tên nói đại đi) – Như lắc đầu – Chỉ là học thôi, không diễn.

-À! – Ngọc tỏ vẻ hiểu – Hèn chi em lạ ghê. Tối nay tụi chị đây tổ chức tiệc, đêm mai có hội diễn ở bar khác nữa. Tranh thủ vừa tập vừa chơi. Cứ tự nhiên, khu này toàn dân “dance” thôi!

-Vâng! – Như nhún vai – Đánh thế! – Cô nàng cười toe toét.

Bước vào thế giới toàn những mỹ nam mỹ nữ mà cảm giác gần gũi như ở nhà. Như nhìn quanh, cảm giác vẫn hồi hộp, 3 tháng cô rảnh “ca” nhảy để ôn thi, lần này được lên sân, mà đông vui thế này thì tuyệt quá trời! Cách nói năng của những người bạn ở đây cứ như sứ sở của cô vậy! Nhìn Ngọc mà cô nhớ chị Bi quá (chị này sẽ có mặt trong truyện không lâu nữa đâu! Hi!).

Như ngồi trên ghế, nhâm nhi một ly sâm dứa, mình khẽ nhún nhảy theo điệu nhạc, luôn miệng trò chuyện đám bạn mới quen. Trong đó có Vy, người bạn ở cùng địa phương nhưng học ở đây. Như cũng gặp Vy một hai lần ở câu lạc bộ mà cô tham gia. Vy rất xinh gái nhưng cắt tóc ngắn nhìn rất tomboy, tính cách của Vy rất kiên cường (nói gọn là hơi ương bướng).

-Cậu ra đây lâu chưa? – Vy cười vui vẻ.

-Chỉ mới ra đây hồi chiều hôm qua. – Như gãi đầu. – Tưởng Vy quên con này rồi.

-Ô! – Vy ngạc nhiên quá đổi – sau quên được kia nà! Đàng ấy là phó của chị Bi, ai mà hông biết chứ hà! Nè, vớ được vé vào đây là okay rồi đó! Tụi này chơi được, chứ mà hay hiem khích thù hằn cũng ghê gớm lẹ hờn!

-Biết gì đâu! Con em mình nó lòi vô đây ấy chứ!

-Con em cậu á! Phải Mun hông? Tiểu thư ở đây đóá ngen, được cưng lắm à!

-Ô vậy con em mình có giá thế sao? Haha!

-Này nhá! Con em này giá hơi cao à? – Mi chen vào.

-Mun này! Cái đầm hôm bữa về thế nào?

-Cậu may quá vừa! – Mi khều Như. – Thiết kế đồ “điện” đẹp lắm à! Vẽ cực ok lun!

-Khỏi giới thiệu, chị cậu biết thừa! Như nhí? – Vy, nháy mắt – Thôi lên sân đập phát, đi luôn đi Như, cứ ngồi đây mỏi lắm!

-Lên luôn đi! – Như hào hứng.

Nhạc đã đổi chiều. Từ giai điệu khởi đầu đến nhịp điệu mạnh hẳn hơn, sàn nhảy bây giờ đông nghịt người. Những động tác điêu luyện được phô diễn. Tiếng reo hò ngày một to, các DJ trở hết tài mịx nhạc làm náo nhiệt cả sàn nhảy. Nhưng một bóng người vẫn đứng một góc nhỏ, nhìn theo một ai kia, tay cầm một ly rượu vang, thỉnh thoảng cười khẩy.

Như đang tí tưng, thoải mái cùng với bạn bè, bỗng một bàn tay kéo cô ra khỏi cuộc chơi.

-Ô! Này này! Anh gì kia, anh điên à! Bỏ tay tôi ra xem nào! – Như vùng vẫy.

-.....

-Này! Anh nghe tôi không đó? Anh điên à!

-Sao cô gặp ai cô cũng bảo là điên thế hờ! – Một giọng nói quen thuộc vang lên. – Nhất là tôi cơ đấy!

Như ngó người ra, chợt nhận ra chính người đang nói chuyện là ai. Chính là anh chàng tông trùng cô ngay bãi biển hồi chiều đây này (rõ là định mệnh). Cô xua được tay anh ta ra, hắng giọng:

-Anh là ai?

-Dòng tai nghe cho rõ đây! – Chàng trai kéo cô lại gần. – Tôi là Duy, khách vip ở đây. Cô muốn vào được đây phải được sự đồng ý của tôi!

-Ồi zời! – Như trề môi. – thấy ghê! Ai mướn anh nỏ zà! ? Ông chủ hả?

-Xin thông báo là ông chủ là cha tôi. – Mặt Duy khinh khinh hết sức (Như: tui muốn đấm anh ta một phát!!!!) – Cô nói tui nỏ á! Trời ơi là trời, để xem

coi.ếch xem trời bằng cái nắp nồi.

-Hớ! Còn anh chưa bằng cái chân ếch đâu hờ!

-Này nhá! Biết điều thì đừng có phát ngôn bừa bãi, sắc máu có ngày!

-Hông dám đâu à! Con này chưa biết sợ ai à!

Trước thái độ ương bướng của Như thì Duy cũng đành chào thua, anh chàng muốn làm oai một phen làm cô này tức choi nhưng hông ăn thua.

-Thế nào nào! Sợ hay không tuy cô. Tôi đây chả trách. Gặp tôi có phước lắm là không biết tận dụng rồi sau này bảo sau xui nhá! – Duy ẩy Như một phát.

-Gặp anh.xin lỗi, tôi không ưa! Phước cái nỗi gì, ông bà trả đũa tôi thì có! – Như hăm he. – tôi xin kiêu! Gặp cái độ này thì sao thì tùy thôi! Cháp hạng người như anh coi như làm phước ha! Từ nay tôi hứa không vào đây, không dám đụng đũa bàn đại huynh! (Như: nói câu này mà ngửa mồm gần chết! “ai pui nói chi cà!”) Bai ha!

-Ê này này! Vào đây không không tính đi là được à! Trả tôi đây!

-Trả gì chứ?

-Trả số điện thoại cô cho tôi!

-Mắc mớ gì anh! – Như sấn tới. – Không trả! Làm gì nhau!

-Cô dám sao? – Duy kéo tay Như lại.

-Bốp!

-Á! Cô. – Duy thét lên. – Dám tát tôi a.

-Một phát nữa nếu anh không thả tôi ra! (Duy: sao zữ sư thế nhờ? Nổi da gà! “ai pui chọc chị đại! hehe!”)

Duy đành thả Như ra, đợi Như đi tiếp vài bước tiếp tục kéo cô lại. Theo phản xạ (dân nghề võ cơ đấy!) cô quay nhanh, đốp gọn cho anh chàng công tử một cú đá vào bụng làm anh ta lảo đảo ra la làng đau đớn. Sau đó thì bỏ đi không lời biệt ly. (ác thế!)

Đến gần Mi, sắp sửa nói “chị về đây!” thì cô bị Mi kéo ngay vào phòng riêng. Tưởng có chuyện gì, ai dè mấy nàng mới sắm đồ mới, kiểm phòng thử và cho ý kiến nhau đây mà. Để cô em khỏi lỡ cuộc vui Như đánh theo dù trong lòng không mấy ưng bụng. Đến lượt Mi thử váy:

-Ý cha! Cái này tó thấy ở trên trang mạng nè! – Mi xuýt xoa. – Đẹp hôm mấy chế ơi!

-Xấu hoắc! – Ngọc dè môi. – Thấy ngán quá! Đưa chị em mặc thử đi!

-Ôi không không! – Như bắt ngờ từ chối. – Đừng đưa chị, có chết chị cũng không mặc đâu!

-Đừng phụ lòng tui này thế chứ! – Ngọc nài nỉ.

-Mặc em xem nào! – Mi đưa Như – Chưa bao giờ em thấy chị mặc váy hết á!

-Không! – Như giãy dụa – Để nó tránh xa chị ra!

-Để nó tránh xa bạn ấy đi! – Vy đi vào. – Các cậu bắt ép người khác vừa thôi. (Như: cũng may có người hiu tui! Hiu hiu!)

-Tránh ra xem nào! – Ngọc đẩy Vy ra, đưa cái váy tới gần Như. – Mặc vào xem. Chết chóc gì ai đâu cà!

Như nhìn cái váy gì sát vào mặc mình, bỗng thấy tai mắt đều nhòa đi,phớt khỏi cả tiếng nói lẫn người xung quanh. Nhìn cái váy, bỗng chợt cảm giác ghê sợ lại hiện về trong đầu cô. Giật lấy chiếc váy, cô bắt đầu xé.

-Như! Như! Như à! Nghe mình nói không? – Vy lay vai cô. – Cậu dừng lại đi!

-Gi.chuyện gì thế này? – Như nhìn quanh, vụn váy rơi tơi tả.

Cả căn phòng im lặng như tờ, chả ai nói với ai được một câu. Mọi người đều quá đỗi bất ngờ trước hành động của Như lúc này.

Những ánh mắt bắt đầu thay đổi góc nhìn khác về Như.

Chương 5: Đồ Con Trai! Tránh Xa Chúng Tôi Ra!

-Cô.....cô làm cái quái gì vậy? – Một cô gái trong phòng sùng sốt.

-Tôi đã nói không – Như vẫn chưa hoảng hồn. – Các cô ép tôi....quá đáng mà!

-Cô bị điên à....

-Cô vô cớ xé đồ chúng tôi chứ! Ai ép cô nào? Cô không mặc, ai ép cô xé chứ!

-Chị bị làm sao vậy?! – Mi kinh ngạc.

-Tôi....chị...chị sợ đồ của con gái! – Như thật tình thú nhận.

-A.....vậy cô là...con trai sao?

-Chỉ vậy mới đúng mà.....

Cả phòng xôn xao, chỉ trích, toàn bộ ánh mắt ghê sợ từ các cô gái dồn ép Như vào một góc. Con đầu tiếp tục dâng lên. Như như điên cuồng, phá phách mọi đồ đạc cô chạm tới, nhằm đuổi xua cả đám con gái đang nhào vô, kéo Như ra khỏi căn phòng. Mi như người mất hồn, luống cuống làm bẽ một cái ly để trong phòng. Như ngã, dè tay lên mảnh vỡ, máu tứa ra.....

Con đầu đầu tiếp tục giầy vò thê xác Như, cả căn phòng nhốn nháo....

Duy, sau con đầu do cú đá của Như, tính tìm Như để tính sổ, gặp phải cảnh tượng này, anh định la lên thì...

-Dừng lại! – tiếng nói của một người con trai lạ, làm cả căn phòng im ắng. Như gục xuống sàn.

-Tôi nói các cô hơi quá đáng rồi đấy! – Vy hằng học.

-Chị ơi...chị sao không? – Mi đỡ Như lên, tay Như tứa máu ra, ướt cả tay Mi.

-Băng lại đi. – Ngọc đưa một cuộn băng. – Cố cầm vết thương lại. Các cô. – Ngọc quay về phía đám đông. – Làm thế mà không dừng lại à! Các cô điên sao?

-Này! – một cô gái trong phòng lớn tiếng. – Cô ta bị điên rồi! Cô ta đáng bị như thế chứ!

-Các cô có im đi không! – Tiếng lạ lại vang lên lần nữa.

Bây giờ, mọi người mới chợt nhận ra ai đang nói. Đó là một chàng trai tuấn tú, đối với sàn nhảy này thì anh ta cực kì quen thuộc. Duy chỉ có Như là mới gặp lần đầu. (tất nhiên rầu chó)

-Tôi có nhớ là tôi cầm anh vào đây rồi kia mà! – Duy nhìn cậu con trai.

-Duy! – Ngọc kéo hai người đàn ông này ra xa. – Cậu tha cho Tuấn đi! Hai cậu thôi đi! Xem Như kia kìa!

-Như.... – Duy sùng sốt, kéo cánh tay băng bong trắng lên, giờ Như đã ngắt. – Cô toàn gây rắc rối....

-Cô ấy không sao rồi! – Tuấn đứng nhìn, hướng qua Duy. – Cậu đỡ cô ấy ra xe đi. Tôi có đem xe tới.

-Rồi! – Duy đồng ý, nhưng khuôn mặt tỏ vẻ không vui. – Thế còn Mi thì sao? Cô ấy đi với Như.

-Cậu hay tôi lái xe máy chở cô ấy về! Đường về tối, con gái đi một mình nguy hiểm, Ngọc đi với Như.

-Thôi được, để tôi chở Mi về. Mà này, hên là nhà tôi với Ngọc gần nhà Mi đấy nhá.

-Biết thế nên mới nhờ hai người.

-Thôi đi nhanh đi. – Ngọc giục. – Như nó xiêu cũng lâu rồi đấy.

5 bóng người lướt qua cả đám đông. Bốn người dìu một người trong tư thế rất ư là kì dị. Ra đến xe, Như tỉnh dần dậy:

-Đây là đâu vậy?

-Ra xe về nhà em đấy nhóc! Sao không? – Tuấn hỏi.

-Í mà Mi đâu? – Như đau mà vẫn nhớ.

-Mun nó về với Duy rồi! – Ngọc nói. – Vy chưa về à? – Ngọc quay lại với Vy.

-Em đi theo mọi người, xem cậu ấy thế nào rồi!

-Mi đi với Duy à! – Như vùng dậy. – Không! Mi ơi cậu ta là người xấu!

-Xấu cái đầu cô á! – Duy bực mình sấn tới, may mà có Mi cản “anh Duy” – cô quây quán tôi rồi la làng à! ?

-Anh cực kì xấu! Xấu! Rất xấu, xấu đầu xấu đốn luân! – Nói xong Như ngất luôn! (dễ sợ, còn tỉnh dậy ráng chửi vài câu!)

-Cái đồ...con...gái...kì cục quá đi! – Duy bực mình rồ. – Lôi cô ta vào xe nhanh chứ không tôi cho cô ta một đám đầy!

Chờ xe đi rồi, Duy mới dắt xe máy ra chờ Mi:

-Anh có tin là anh đánh chị Như em đánh anh hông? – Mi kéo xe lùi lại.

-Cái gì vậy Mun! – Duy nói mà muốn té ngửa. – Cô ta đáng đánh mà!

-Ơ thế ai kiu em dẫn chị tới nhỏ! ?

-Ờ thì...là anh!

-Thì đúng rồi! – Mi ngồi trên xe mà vẫn như mún nhảy xuống. – cái quả này chưa bắt đền anh là may, còn nói đánh người ta....

-Thôi về! Thấy ngán hai chị em em quá!

-Ngán em thì được! Chị em thì không đâu!

-Tại sao?

-Chị ấy bị tai nạn nên mới thành thế! Em mới nghe mẹ kể sơ sơ à! Ai dè bữa nay chỉ bùng phát! Thấy ghê thiệt!

-Cái gì! ? Tai nạn á!

-Ờ!

Thế là nguyên chặng đường về nhà, Mi kể hết cho Duy nghe. Làm anh chàng này thay đổi phần nào hơn là lúc gặp Như (Duy: ai dè cô ta quái thật!)

-Thế này là sao? – Ngọc thắc mắc khi ở trên xe.

-Nhóc này bị tổn thương não hay sao đó! – Duy tỏ vẻ am hiểu. – Tính cách khác thường! Tới cả cô em họ còn ngạc nhiên thì...chắc phải có bí mật nào đó chẳng?

-Cậu lúc nào cũng bí mật...thấy giống nhà thám tử quá!

-Này! Tớ nói thật đấy! Không thấy cô ấy ứng xử lạ sao?

-Cậu, thấy hết à!

-Ừ! Tớ vô từ lúc cô bé này tới cơ!

-Vô cả phòng con gái luôn?

-Ờ! – Tuấn cười ranh ma. – Được mà!

-Ồi! – Ngọc néo Tuấn một cái làm anh chàng “Á” một tiếng. – Đồ lưu manh giả danh tri thức.

-Ai thèm vậy! – Tuấn lắc đầu. – Con gái các cậu có gì đáng xem đâu!

-Cậu khủng như con bé này nữa rồi đấy!

-Cậu nói ai khủng? – Tuấn chột giật mình. – Ý mà nãy giờ quên, rẽ chỗ nào zà cà!

-Ngay kia, rẽ phải... cả đường cũng không nhớ nữa...Duy ghét cậu là phải mà!

-Này! Đừng chạm vào nỗi đau hai anh em tớ!

-Sao? Chưa hết zận nhau à!

-Ồ! Còn thế.....

Chiếc xe thắng kết trước cổng nhà Mi, vừa đỡ Như ra tới cửa thì Mi và Duy cũng về tới nơi. Ánh mắt Duy nhìn Như khác hơn trước, ghé vai phụ Tuấn đưa Như vào nhà. (Tuấn: nhìn mặt chả lúc đó thấy ghét lắm! “ahihì! Hay là ghen rồi nà!”)

Ba mẹ Như, ba mẹ Mi tá hỏa khi nhìn thấy hai chị em như kẻ thất trận trốn về. Lại đeo theo hai anh chàng khả nghi này nữa. (Duy: bộ mặt tôi đều lắm á!, Tuấn: ừ! Chấm mười điểm vì tội đoán trúng!). Anh Minh nãy giờ đứng ngồi không yên, nghe tiếng em gái về, thấy Như xỉu, anh lò dò theo Mi mà hỏi chuyện, không quên liếc con mắt đáng – nghi – ngờ – kiêu – ai – cũng – nghi – ngờ – được hết vào Duy và Tuấn làm hai ảnh luôn phiên này mình!

-Ồ...tới nhà rầu á hả! – Như bưng tỉnh.

-Ý con! Từ từ đừng ngồi dậy! – Bà Hoa hốt hoảng đỡ Như xuống.

-Con khát nước.... – Như thều thào.

-Nhóc nghịch ghê hồn! – Tuấn lắc đầu, nhưng giật mình vì anh Minh hỏi “Gi?”.

-Phá nát luôn mớ đồ nhà người ta! – Duy lên tiếng.

-Im đi đồ xấu xa! – Như hóp ngum nước, tiếp tục đầu khầu. – Ai cho anh đến đây, đi ra. Anh là đồ xấu xa, khôn nạn, đồ đều, đê tiện, không đáng mặt nam nhi...

-Cái gì cơ! – Minh hoảng hốt khi thấy em gái kết tội rạch ròi. – Ba má thấy chưa! Con nói rồi mà! Anh ta là người xấu! – Minh quay qua Như. – Anh ta làm gì em?

-Anh ta đánh em! – Như chìa bàn tay đầy vết thương ra. (Duy: cô khôn nạn thật!)

-A...anh dám hành hung em tôi! – Minh sấn tới.

-Ái! Anh Minh, anh chưa hiểu chuyện, anh không được đánh anh ấy! – Mi ra sức can.

-Bỏ cậu ấy ra đi Mun! – Tuấn giả bộ đau khổ nhìn qua Duy (Duy: muốn đấm ngay mặt hần hồi ấy! , Tuấn: haha! Lâu lâu mí có dịp mà!) – Anh ta đáng đánh lắm!!!

-Anh ta là đồ xấu xa... - Như nói xong tiếp tục ngất.

-Anh là đồ khôn thật mà! Anh dám làm gì em tôi! – Minh tiếp tục sấn tới mặc cho Mi can hết sức.

-Này tôi nói thật nhá, tôi không đánh em gái anh...em gái anh đánh tôi thì có đấy! – Duy phân bua.

-Em gái tôi chân yếu tay mềm thế kia mà anh bảo là nó đánh anh á!

- em gái anh có vẻ yếu nhưng chân thì không đâu! – Duy còn nhớ như in cú đá hồi nãy nà! (Duy: đau kinh!)-Anh dám nói thế à?

-Nè! Anh kia! Nghe người ta kể chuyện đã! Chứ tin em gái anh không được sao? – Ngọc lên tiếng. – Rõ hai anh em anh có vấn đề về thần kinh hết cả rồi!

-Cô... – Minh ngậm bật, không thốt nên lời. (Minh: cô ta hóp hồn tôi! “chắc do xinh quá mà! Haha!”)

Nói chung là phải mất mấy tiếng đồng hồ cãi vã, chửi nhau suốt đánh thì mới phân trần được sự thật chứ Duy thì ở bên phe Ngọc, còn Tuấn thì bên phe Minh (ngang sức ngang tài quá chứ lý). Cuối cùng sau một nắng bờ hơi tai thì hai bên làm lành, trừ Tuấn và Duy ra. Cuối cùng cũng phải nhận ra là cô em gái Như này thuộc “không phải dạng vừa đâu!!!”.

Chương 6: Trở Về Quê Hương! (Khi Đi Nhớ Thằng Này Nhan!)

-Vy này giờ còn ngồi đây à! – sau trận cãi vã, Ngọc ngạc nhiên vì thấy Vy còn ngồi đó.

-Em mới từ trên kia. – Vy ngoái nhìn phòng Như đang ở. – Như nó ngủ rồi em mới xuống! Sung quá ha!

-Xung cái con khi! – Duy hăng học. – Đang yên đang lành gặp phải gì đâu không.

-Gì đâu gì? – Mi xuống nhà. – Anh kiu chỉ tới chứ ai!

-Thế á? – Tuấn giả bộ ngạc nhiên. – Tự mình thế thì trời trả cũng phải thôi!

-Này! Anh im đi được không đó! – Duy hăm hăm nhìn Tuấn.

-Thôi đi! – Ngọc kéo hai người ra xa. – Nhà con Mun mà cứ quậy âm lên là sao cả! Về!

-Thôi anh về nhan Mun! – Tuấn vui vẻ. – Mai anh qua chơi ha!

-Ai cho anh qua! – Duy nháy mắt với Mi. – Mai anh hứa anh qua!

-Hai cha khủng này! – Ngọc lớn tiếng. – Mai thì ai qua cũng được hít tron á! Tui qua nữa!

-Nhớ qua nha! – Minh cười cười.

-Vy mai cũng qua xem sao! – Vy lắc đầu. – Kiểu này chị Bi giận lắm cơ!

-Chị Bi? – Ngọc hỏi dồn. – Chị ấy khỏe không? Em gặp chị í hả?

-Hồng có! – Câu trả lời của Vy thấy Ngọc thất vọng nãy nê. – Như đó, phó chị Bi đấy! Em đăng nào tí về cũng phải báo cho chi biết! Lúc Như bắt đầu gây sự thì em gọi điện hỏi chi ngay! Giờ chi biết rồi nên phải kể tường tận đầu đuôi thôi!

-Cái gì! Phó đại tí Bi cơ á? – Tuấn và Duy đồng thanh.

-Chưa kể còn là em kết nghĩa của Hùng ca ca nữa cơ! – Vy nhún vai.

-Trời đất ơi! Toàn sự phụ không hết zà! – Tuấn và Duy còn ngạc nhiên hơn.

-Hùng với Bi? Là ai mà từ nào giờ anh chưa nghe zà? – Minh thắc mắc.

Vy phải tốn thêm mớ thời gian mới giải thích cho Minh hiểu được. Như vốn dĩ đi học nhảy 3 năm nay rồi. Người mà chịu nhận con nhóc tí quậy phá như Như ý chỉ có chị Bi thôi. Mà chị Bi lại là sư phụ của sư phụ tui này (Vy, Ngọc với Duy và Tuấn ý) cho nên mọi người ai cũng biết. Nghe danh “cơ phó” (Như chứ ai) đã lâu là người nổi tiếng nhảy tốt giờ mới biết. Mà anh Hùng là bạn rất thân của chị Bi, bữa đi tìm lính mới gặp Như nên bắt lấy anh em kết nghĩa luôn một hơi. Nói chung hai sư phụ này ghê gớm lắm, vừa dạy nhảy như thuộc loại “giang hồ”. Vy vờ quên cái chi tiết giang hồ để “bảo toàn tánh mạng” cho Như khỏi anh hai. Nói chung là sau một hồi, tác giả nhận thấy Minh cũng thuộc dạng không vừa đâu!!!!

Sang hôm sau, Như tỉnh dậy, đầu ê ẩm. Cố nhớ những gì xảy ra hôm qua nhưng không nhớ được. Nhìn xung quanh toàn thuốc với men, tay cô bỗng băng trắng béc. Cô đang định xuống giường vệ sinh cá nhân thì điện thoại reo. Vội chớp lấy cái điện thoại, cô quên mất coi ai gọi cho mình:

-A lô! – Như bắt máy.

-Con bé kia!.....!!!!!! – Một giọng nói hét to trong điện thoại làm Như phải kéo cái điện thoại ra xa. – Tối qua mày quậy hả?

-Á! Chị Bi! – Như như hồi tỉnh, nhớ dần lại rồi ngạc nhiên. – Sao chị.....biết! ?

-Chuyện trên trời chị còn biết huống chi chuyện dưới đất!(Như: Xạo xạo!) – Chị Bi hăng giọng. – Giờ sao rồi hả?

-Dạ hihi! Đờ hơn tí hoy òa! Chị đang làm gì zà?

-Cái con bé này.....anh Hùng réo này đây nà!

-À mà réo chuyện gì chứ! ?

-Có chuyện thôi! Nhỏ thôi chứ hông có bự đâu!

-Mà chuyện gì chứ? – Như hỏi dồn.

-Cái bữa mà em đấu với lũ thằng Vinh.à phải rồi! Cái thằng mà nhuộm tóc bảy màu như con tắc kè ấy! Ồ! Nó phá anh Hùng đấy, xong ông cho nó một trận! À.xong kể ông kiu mi về để ông hỏi gì đó!Chị đâu biết! Rồi có vụ kia nữa kia! À cũng biết rồi hả! ? Thôi về gấp đi tui này chờ mi lắm rồi nà!

-A dạ! Mai chắc em bắt xe về liền! Ý mà em có gặp cái Vy.....dạ, cái con bé cắt tóc ngắn ý chị! Mai em rủ nó về luôn hỉ?

-Ồ! Vậy cũng được! Mai hai đứa về lẹ lẹ đi! Chị cần hai đứa lắm! Chị tính đi kiếm bé Vy Nó ở chỗ em rồi hả? À rồi rồi.ừ về đi ha!

-Dạ! Bai chị đại!

-Bai cưng! Cu tí của chị hì! – Chị Bi cúp máy.

Như vò đầu bức tai, lục lọi đồng đồ mình vội nhét vào ba lô. Xong đâu đó cô xuống nhà. Cả nhà đi hết, chỉ có cái ti vi lẻ loi vang lên bài nhạc quen thuộc....

-Á chị Như! Chị dậy rồi à? – Mi từ trong bếp chui ra.

-Cả nhà đâu rồi? – Như xuống bếp hóp ngum nước.

-Dạ đi chơi hết rồi ạ! – Mi cười như mèo. – Đùng gì tối qua vui rồi! Chị không sao chứ?

-Ừa! Bình thường chứ hông sao!

-Chị ăn sáng đi!

-Thôi! Chị đi ngay! Chị không ăn. – Như từ chối.

-Ế mà chị đi đâu? Chị đang không khỏe mà! – Mi ngạc nhiên.

-Chị đi kiếm cái Vy, à nhà nó đâu ý nhớ?

-Vy á! Em không biết, nhưng em nghe nói hôm nay bạn ý có qua chơi đây nà! Chị chờ đi, bạn ấy tới liền giờ!

-Ồ! Vậy tốt quá!

Như nhét vội ổ bánh mì vào mồm, đi qua đi lại cho nó trôi xuống bụng, xong cô tu nguyên 1 lít sữa tươi. (ăn uống gì kinh vãi). Ngồi đợi ngoài phòng khách bật chuyển kênh trên tivi liên hồi.

-Kính.....ính.....nh! Koooooooo.....nnnnnn,ggggggg!!!

-Đề em ra mở cho! – Mi giành đi.

-Không! Đề chị! – Như đã ra tới cửa.

-Ý! Như, khỏe rồi hả? – Vy đã tới.

-À Vy! Đang đợi cậu đó! Vô đi, tớ có chuyện này cần bàn!

Hai cô nhóc bay vô nhà rì rầm bàn tán. Mi nghe được câu mất câu còn. Chốc chốc nghe tiếng Như hay Vy cứ à rồi ừ, xong rồi thì “đi kiếm luôn, xử tại nơi”, “có cần mang ‘hàng’ theo hông” hay là “tui nó đông, khó chiến lắm!”. Mi chả hiểu cái mô tê gì nhưng cũng ráng nghe thử nhưng chả được gì.

-Kính kooong....kính koong.kính koooonngg.....!!!!!!! – Chuông tiếp tục đổ liên hồi.

Mi ra mở cửa, gặp ba vị khách hôm qua hứa đến. Mời vào trong thì Như như giật nảy lên. Nào thì đồ xấu xa đến thì đồ dễ tiện. Như với Duy choáng nhau vô cùng gay cấn, ngay cả mấy vị còn lại cũng phải sợ!

-Này cô có bị điên không? Mới thấy tui đã la làng lên là sao? Tui chưa đánh cô một cái nữa là....cô còn đá tui một cái vào bụng! – Duy tức điên lên.

-Ai bảo đòi xin số điện thoại tui! – Như nói, một tiếng “ồ!!” be bé vang lên. – Rồi còn nắm tay tui nữa!

-Ai thèm nắm tay cô!

-Anh dám thề không?

-Ừm.....hông! – Duy lưỡng lự.

-Đấy thấy chưa, rõ ràng là anh có!

-Không!

-Có!

-Không!

-Có!

-.....

Cứ típ tục “không” rồi “có”, “có” rồi “không” cũng mất nửa tiếng đồng hồ (mấy người này làm mất thì giờ quá!). Cả nhà quyết định ngồi xuống. Đến khi nói chuyện được một lúc thì Như và Vy tuyên bố một tin mà ai cũng muốn té ngửa (Tuấn: tôi đang uống nước! thế là sặc luôn!)

-Mai tui này sẽ hồi hương! – Như đồng dục.

-Ừm! Nhất trí là 8h sáng mai khởi hành! – Vy đồng tình.

-Cái....gi!!!! – cả phòng hét lên.

Sau đó là một mànng bô lô ba la sao đi nhanh thế rồi thì về sớm làm gì.... Cuối cùng cũng chả ai cản được hai chị em. Đến lúc sắp về, Duy mới gãi đầu:

-Ờ thì thằng này chả có gì để cho mấy cô mang theo làm quà! Hay là có số điện thoại đây có gì liên lạc hề!

-Ai thèm! – Miệng nói không nhưng Như cũng chép số vô máy.

-Anh em ta ít nói chuyện nhưng mà Như này...về nhớ liên lạc anh nghen! – Tuấn cười hi hi

Và ngày mai, các cô nàng lên đường

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Gặp Nạn Ngay Nơi Xuất Phát.

Hai cô nàng hi hục chuẩn bị đồ đạc, Như cũng chẳng xin phép ba mẹ, để lại một lời nhắn từ Mi rồi đi luôn. Vy cũng vậy, cô chả nói chả rằng với đi cô và cũng bỏ nhà đi từ sáng sớm. Ra bến xe, hai cô nàng đón xe rồi về nhà.

-Chị Bi ơi! Tụi em gần tới nơi rồi! – Như gọi điện khi còn cách thành phố chừng hơn 3 cây số.

-Đợi chị, chị ra đón! Mấy đứa đi cũng chả biết ở chỗ nào hả? – Chị Bi nói.

-Dạ! hi hi!

Tới nơi, hai cô nàng xuống xe xong cảm thấy vô cùng uể oải. Đang loay hoay với mớ đồ đạc linh tinh, chợt 3 4 thanh niên lái xe máy tới...

-Hai cô em xinh xắn đi đâu thế! Cần không lên đây anh đèo! – Một gã thanh niên nói.

-Anh rất tốt nhưng em rất tiếc! Sorry ha! – Như nhe răng cười lấy lệ. – Minh đi Vy ơi!

-Ồ! – Vy đáp cộc lốc.

-Từ chối thế anh không thích! Anh thích tụi em đi với anh hơn! – Mấy gã thanh niên cười ranh ma.

-Lại đây nào! – Một gã nói, lại gần Như và Vy hon.

-Mấy anh tránh ra xem nào! Không tôi cho phát nhập viện giò! – Như hung hăng.

-.... – Vy im lặng quan sát từng người một.

-Ồi mấy em mà đi hù mấy anh sao! Trời đất, biết lượng sức mình đi nha! Mấy anh đây không thích vậy đâu à! Ha ha! – Tên đó lại cười tiếp.

-Tôi bảo tránh xa ra xem nào! – Như kéo Vy lại gần, hai cô nàng lùi lại, nhưng hình như đám thanh niên này rất lì (Như: không những lì mà còn ngu nữa chứ!) nên không chần chừ mà sẵn tới thẳng hai cô nàng.

-Á.....á! – Một tiếng hét vang lên nhưng không phải là Như và Vy mà là một trong số bốn thanh niên kia hét lên.

Tiếng hét đó tất nhiên phải có nguyên nhân gây ra mà. Chả là thằng đó xông đến định nắm tay Vy lôi đi thì bị cô nàng quật cho một phát lẳng kình ra đất. Ba tên còn lại thấy thế xông thẳng vào hai cô (ba đánh hai à! Tiểu nhân thế!) nhưng hai cô chĩa ngón, quần nhau một lúc thì thằng nào thằng nấy không kịp thời, nằm rên rỉ dưới đất. Một tên rút điện thoại ra:

-Đại ca! Cứu em! Tụi em bị đánh!

-Chạy mau Như ơi! – Vy kéo tay Như đi một mạch, chạy nhanh vào phố.

Vy và Như chạy như điên, đến một ngõ rẽ thì đâm thẳng vào. Ngõ rẽ này không có nhà cửa gì hết trơn, toàn là cây với bụi rậm. Vy và Như thở hổn hển. Định gọi cho chị Bi thì nghe tiếng xe máy rồ ga rất gần, rẽ vào con hẻm.

-Nấp vào đây Vy ơi! – Như kéo tay Vy chạy vào bụi rậm.

-Tụi bay tính trốn đi đâu zậy chứ! Ra đây coi! – Chị Bi hét lên.

-Á! Chị Bi! Đa tạ chị cứu mạng tụi em! – Như reo hò.

-Lên lẹ lẹ coi! Tụi nó mà tới là chị em mình chết đấy! – Chị Bi kéo tay hai đứa, chất ba lên xe ga chạy mất hút.

Té ra là lúc chị đại lên đón hai nhóc thì đã gặp nhóm côn đồ này rồi. Kể ra thì chị cũng hơi ác khi cho hai nàng tự xử vì chị thấy hơi ít. Xong thấy hai nàng ôm ba lô mà chạy như bay đi thì chị mới biết là có chuyện nên phóng xe đuổi theo đón hai cô nương về. Về tới nhà là ba chị em lẳng ra ngủ, mặc sức cho chủ nhân ngôi nhà là cậu Hùng đẩy rên la, nài nỉ mà vẫn không chịu dậy, mém tí nữa anh Hùng bầm mặt vì cú đá mớ ngủ của Như, tai hại thật!

Mới về tới quê hương mà bị côn đồ đón đầu thì chuyện gì xảy ra tí nữa đây chứ! Bỏ tay cho định mệnh thôi cả!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chị Trong Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Mất Tích.

Sau chuyến đi về không thể không nói đến khó khăn thì tay đang còn bị thương gặp thêm cái chân đã bị cà thọt của Như. Cô nàng rất ư là khó chịu vì không thể đánh đấm mạnh bạo như bao lần mà chỉ vờn vờn như mèo vờn bọ xít í! Nhưng đành chấp nhận thôi vì lúc đó Như hoảng quá nên khi chạy va vào đá, dập mắt cá chân, đau ê ẩm. Nói chung là anh Hùng chả mấy ưng bụng khi cô em cưng của mình về nhà trong trạng thái thương tật mà anh đang muốn cô lành lặn để làm cho xong chuyện cho anh. Ở trong nhà không sinh chán, Vy và Như liên tù tì phá hoại các món đồ chơi của anh Hùng như côn nhị khúc, máy tập cơ bụng... làm mấy cái đó hư luôn. Chưa kể lần nấu ăn suýt đốt nhà của hai chị khi Vy đang để một chảo dầu sôi còn Như cho thùng nước đá vào đó! (kính thật!) thế nên chả mấy chốc, hai chị này bị chị Bi và anh Hùng “trói” không nương tay trong phòng, mặc cho hai cô nàng ra sức gào thét quậy phá. Được hai ngày thì chân tay Như đi lại đánh đấm bình thường, lúc này anh Hùng mới nói chuyện được với hai cô em:

-Vụ này không khó, cũng không dễ đâu! Chắc Như biết mấy cái thằng đàn em thằng Vinh còi mà em đấu nhảy với tụi nó ấy! Tụi nó đến kiếm chuyện với anh.

-Cái quán của anh bị tụi nó phá hả? – Vy hỏi.

-Không những phá mà còn không nương tay với mớ đồ thủy tinh anh mới mua về để chuẩn bị cho buổi trưng bày sắp tới nữa! thấy bức gì đâu á! – anh Hùng than vãn.

-Ê...chụ...chày...chụ...chem.chừ...cho... – vừa nói Như vừa ngón cái bánh mì.

-Nhờ mấy cung thôi chớ mấy thằng lính quèn của anh thì chẳng ăn thua tụi nó! – Hùng tặc lưỡi.

-Sao ko ăn thua chớ nhỏ? Nhờ tụi nó mà quán yên ổn được một tháng chờ tụi này về chớ! – Chị Bi như nín cười.

-Ừc! À! Sữa này ngon ghê thiệt luôn á! Em uống hết lít rồi! – Như cười zui zẻ. (sáng mà uống nguyên lít sữa! ho! Kinh!)

-Như!!!!!! – cả nhà hét lên.

Tất nhiên là sáng hôm đó mọi người qua quán của anh Hùng ngay và luôn. Đến quán thì mọi người cực ngỡ ngàng khi nhìn nó như muốn tan xác. Mấy anh lính canh cửa của quán giờ nhìn xác xơ trông tội nghiệp vì cả mấy đêm không ngủ để canh mà trị mấy thằng nhãi quấy phá. Mỗi đêm nó đến cũng hơn 50 thằng, cả lớn lẫn nhỏ làm anh em đứng ngồi không yên. Tụi nó phá quán này vì lý do Như làm cho bọn nó nhục mặt vì thách Như nhảy. Tất nhiên là cô nàng thắng nên tụi này mới tới phá. Haizz! Giờ thấy hại chưa bán cô nướng.

Đang đi vòng vèo quanh khu nhà, Như chợt thấy một bóng người mặc áo đen vô cùng khả nghi nên bám theo hần. Được một đoạn thì tên này chạy đi, Như cũng hùng hổ bám theo típ nữa.....

-Đây tên kia, đứng lại mau!!!!!! – Như hét lên.

-.....

-Đây! – Như hét to lên khi rượt hần vào trong một con hẻm nhỏ.

-.....

-Đứng lại.....á! – Như vấp ngã. – Chị..... Bi.....cứu.....em.....

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nỗi Lo Sợ Lại Trỗi Dậy Thêm.

-Có chuyện gì vậy? – Chị Bi lo lắng khi thấy Vy đứng ngồi không yên. – Sao thế?

-Chả thấy Như đâu.....một tiếng trước còn ở đây....gọi thì thuê bao....

-Gọi lại xem!

-Em gọi chục cuộc rồi.

-Cái gì lạ thế chứ! – Chị Bi cũng bắt đầu bồn chồn.

-Có chuyện gì thế? – Anh Hùng lo lắng hỏi.

-Như biến mất rồi! Không thấy đâu. – Vy cầm máy điện thoại liên tục gọi và nhấn tin.

-Cái gì chớ! – Anh Hùng hốt hoảng.

-A.....gọi được rồi! – Vy đã gọi được. – Như! Cậu đang ở đâu?

-A ha ha ha.....! – Một giọng nam cười xòa vang lên, khàn khàn trả lời. – Như à! Con bé múp míp này là Như sao? Tên đẹp đấy! Đàn em của Hùng khéo chọn thật!!!!!! Hà hà! Nó còn ngu! Nhắc gì không?

-Mày!.....mày là thằng khốn nào? Mày là thằng khốn nạn nào? Nói đi! Nói mau! – Vy gào trong điện thoại còn Hùng và Bi mặt tái xanh, ngo ngác nhìn.

-Tao hả? Bạn thân Như đấy được không? – Một giọng nữ chen ngang trong điện thoại. – Muốn tới thì tới đây xem nào....

Cuộc điện thoại kết thúc bằng tiếng tút tút đơn độc.

Vy đứng sững sau cuộc điện thoại, trong cô xác nhận một điều là Như đã bị bắt cóc... Còn Hùng và Bi vẫn ngo ngác nhìn nhau, lo lắng tự hỏi giờ cô em của họ đang ở đâu.

-Phải gọi hỏi anh Minh! – Vy quả quyết.

-Cái gì! Em điên rồi à? Gọi thằng Minh cho nó réo ầm lên Á! – Chị Bi kéo cái điện thoại lại.

-Chỉ có anh ấy mới biết Như chơi thân với ai. Em sẽ cố gắng không để lộ về Như... – Vy nói giọng lo âu. – Nói chung ý thì chỉ còn cách đó... Còn lại chị em mình lo được mà...

-Cái gì thì thử được chứ chuyện đó là thiệt đấy! – Anh Hùng cũng lo lắng không kém!

Một cuộc điện thoại reo liên tục trong máy Minh nhưng bất phước, cậu đã ra ngoài.

-A lô! Ai vậy? – Mi bắt máy.

-A lô! Phải đây số anh Minh không? Cho hỏi đây ai vậy? – Vy hỏi sốt sắn.

-Đây là số anh Minh, đây là Mi, em của Minh.

-Mun hả? Vy nè!

-Ý Vy hả? Có chuyện gì vậy?

-À! Minh tính hỏi thử anh Minh xem có biết bạn thân của Như là ai không?

-Bạn thân á? Tớ nhớ là hình như.....um.....là tên Lan Anh thì phải!

-Ủa! Sao cậu biết?

-Tớ thấy trong máy điện thoại chị Như ý... có lưu là B.F.F Lan Anh. ờ...có chuyện gì mà trông cậu hốt hoảng vậy?

-O! – Vy lưỡng lự trong một giây. – Tại vì, Như.....mất tích rồi. – Rồi quyết định nói thiệt lun! (Chị Bi: bịt miệng nó không kịp! >.<)

-Cái Cái gì? Cậu nói sao! Chị Như....

-Ồ! Biến mất rồi.

-Thiệt hông zậy! Đừng giỡn nha!

-Ai giỡn chi zậy! Bộ khủng Á! Mà thôi... nhớ đừng nói anh Minh....

-Ồ! – Mi nói cộc lốc, vẻ cô nàng rất sốc.

-Bye! – Vy cúp máy cái rụp.

Sau một hồi bàn tán xôn xao, kết luận, chị Bi cũng biết Lan Anh là ai. Một cô bé da ngăm đen, bé con nhưng cực kì cứng rắn. Hay chơi với Như, nhà đâu ở trong con hẻm nhỏ, gần đồng, rẫy, nói chung vị trí rất hoang sơ. Nghe nói cô bé chỉ ở với bà ngoại, chị Bi có gặp một hai lần.

-Không phải con bé đó bắt Như đâu! Giọng con nhỏ này chị nghe the the (tại lúc đó Vy bật loa lên cho m.n cùng nghe) còn con bé Lan Anh gì đó nói giọng miền bắc, có tiếng thô hơn. Chị sợ....- Chị Bi ngập ngừng.

-Sợ sao? – Anh Hùng hỏi.

-Sợ con bé Lan Anh với Như bị bắt luôn!

-Thôi đi! Nói năng linh ta linh tinh! – Anh Hùng nổi quạu. – Như không sao hết tron Á! Chỉ do đũa nào lấy điện thoại nó zồn thôi!

-Lạc quan như anh cũng tốt thôi! – Vy ngồi phịch xuống ghế. – Nhưng trở về thực tại giùm em.Như thế mà nói thế được Á!

-Thì.....anh hết cách rồi!!!! – Anh Hùng ngồi ôm đầu.

-Chiều này xuất phát.. không nên nói nhiều gì! – Chị Bi quả quyết. – Kiểm tra Như càng sớm càng tốt!

-Ok!

Về phía Mi trông đứng trông ngồi khi mà nghe tin động trời này. Cô muốn tới kiểm cùng với cả nhóm kia. Cô muốn biết Như thế nào, cô không biết phải

làm sao, tay chân trở nên vụng về khi nghe Như gặp nguy hiểm...

- Chuyện gì mà thấy em bần thần thế hờ cung? – Anh Minh đã về nhà.

- À... Hồng có gì đâu anh! À mà anh có biết chị Như thân với ai không?

- Toàn con trai... à mà có con bé... Lan Anh gì đó. Anh nhớ là vậy!

- Thật á... – Mi lẩm bẩm. – Vậy là đúng rồi.

- Đúng gì?

- À không! Ha ha! – Mi gượng cười nhưng không được tươi cho lắm.

- Có chuyện gì à? – Minh dò xét với ánh mắt nghi ngờ.

- Em... – Mi bị cuốn với ánh mắt đó. – Em... chị Vy hỏi nên em hỏi lại.

- À! Mà chuyện gì mà Vy hỏi đến con bé đó?

- Chị... chị Như... ..

- Chị Như sao? – Minh trông hốt hoảng hơn.

- Chỉ... ..

- Chỉ làm sao!

- Chỉ mất tích rồi!!!! – Mi hét lên rồi bùm miệng lại biết mình đã buột miệng.

- Há... .. Như... .. - Minh nói không nên lời.

Hai anh em đứng bần thần lúc lâu, trong nhà chỉ có hai anh em thôi nên cuộc nói chuyện may mà không có ba mẹ nghe thấy. Minh như đang suy nghĩ rất lung. Mi thì thấy mình làm một việc vừa sai mà vừa đúng. Sai vì thất hứa với Vy lỡ nói cho anh Minh. Đúng vì anh Minh là anh của Như nên phải biết chuyện. Cô thấy bây giờ mình cực kì khó xử.

- Anh về nhà đây! – Minh dồn mớ đồ của mình vào ba lô ngay lập tức.

- Em đi với anh. chiều nay anh em mình ra đón xe. Đi anh. – Mi nài nỉ.

- Không được đâu! Ba mẹ em không cho!! – Minh quả quyết.

- Nhưng... Nếu mà em đi với anh sẽ ít nghi ngờ hơn... cứ nói là mình đi dự tiệc của chị Như tổ chức trong đó... anh mà biến mất một mình, ba mẹ không sinh nghi mới lạ!

- Thôi... thì được rồi! Xếp đồ lẹ đi, đi ngay bây giờ đây!

Nói xong hai anh em dồn đồ vào ba lô. Mang lên vai và ra đường ngay. Mi giả bộ hôn hờ gửi chìa khóa cho hàng xóm nói hai anh em đi du lịch vài ngày rồi về. Đang đứng chờ xe trên đường thì gặp ba vị khách không mời mà tới...

Đúng lúc đó Như tỉnh dậy:

- Ô... đây là đâu... ???????

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chị Trong Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đội Truy Tìm.

-Các hạ đi đâu mà tay xách nách mang thế? – Duy, Tuấn và Ngọc trên chiếc xe con của Tuấn chạy tới.

-Về quê! – Minh trả lời cộc lốc, lộ rõ vẻ bức tức.

-Chi zà cà? Hết Vy với Như tới cậu nữa hả? – Ngọc ngạc nhiên.

-Có chuyện gì mà nghiêm trọng zà? Ai chết hả? – Duy hồn nhiên hỏi để Ngọc phải nạt lên “Duy! Điên hả!”

-Như có chuyện. – Minh tiếp tục cộc lốc.

-Chuyện gì? Chắc phá nát quán người ta nữa hả? – Tuấn liếc nhìn Duy về đều đều.

-Nó mất tích rồi. – Minh đồ quau.

-Gi chớ? – Ba người trong xe hét lên. Lần này thì Ngọc ra mở cửa xe và ra ngoài.

-Có chuyện gì thế chớ? Sao lại... – Ngọc ngờ ngàng.

-Em biết gì..em chết liền. Mới nghe cái Vy nói là bị mất tích thôi à! – Mi lắc đầu.

Rõ là ai bây giờ cũng đang lo cho Như nhất. Mất tích luôn mà sao không hoảng chớ. Ngọc suy nghĩ rồi kéo tay Minh và Mi:

-Đi! Đi với tụi này về quê luôn!

-Ừ được đó! Tớ có xe đây, chở mọi người luôn một thể! – Tuấn gợi ý.

-Nhưng mà...anh chưa có bằng lái... Anh mới biết lái và chỉ được lái trong thành phố thôi mà! – Mi do dự.

-Ba anh là công an, em không nhớ á? – Tuấn thuyết phục. – Anh nói ba anh cho, có cần thì nhờ mấy chú trong cơ quan kiểm hộ Như là ra chứ gì!

-Tránh đụng đến cảnh sát! – Minh bức tức. – Họ làm rồi việc lên chứ được gì! Chỉ nhờ ba cậu cho đi ra ngoài thành phố thôi là được! – Minh giờ đã ở trên xe.

-Quyết định vậy đi! – Duy chốt ý kiến. – Đi đi! Lẹ lên!

-Từ từ đã nào! Rồi! Đi thôi! – Tuấn nổ máy xe.

Thế là thêm một lần 5 chiến binh nữa trong đội hùng hổ đi kiểm Như của chúng ta. Khi thế rất anh hùng nhưng mọi người không thôi bàn tán. Có người thì sợ tên bắt cóc tổng tiền, hẳn có dao, súng, sẽ tra tấn Như... vân vân và vân vân. Nói chung ý là ai cũng hoảng sợ đến lever max rồi! Không biết Như sẽ thế nào thôi!

-Đây là đâu chứ! Ấy da.....! mình! – Như rên rĩ trong khi thấy mình bị trói. - Ủa? Lan Anh? ? ? ? ?.....-Ừm. - Lan Anh, một cô bé xinh xắn với làn da ngăm đen, bạn thân nhất là con gái của Như, bị trói, miệng bị bịt lại, nằm trên sàn nhà.

-Lan Anh..... - Như nói be be, đủ để cô và Lan Anh nghe. – Cậu có sao không?

Như cố trường người tới gần Lan Anh, chân cô cũng bị trói, những mảnh kiếng vụn từ cửa sổ bị vỡ chà sát vào chân cô rướm máu. Lan Anh thì cũng vừa mới tỉnh dậy, trên trán còn một ít máu đông từ vết thương rỉ ra.

-Đầu của cậu..... – Như khó khăn, muốn vùng ra khỏi đây. – Lan Anh à.....

-Ừm..... – Lan Anh chỉ ú ớ được, giờ cô đã cố gắng gượng dậy.

Như sà tới gần miệng của Lan Anh, cố mở miếng keo đang bịt miệng cô bé ra, cố xoay tay trong dây trói làm tay cô ran rát, đỏ ửng. Cuối cùng thì cũng mở được băng bịt miệng ra cho Lan Anh.

-Hà..... – Lan Anh hít một hơi, như thể cô nín thở từ lâu lắm rồi ấy. – Cậu có sao không? Tớ lo cho cậu quá!

-Cậu mới sao kia! Đầu của cậu...

-Không sao, cái đó nhầm nhò gì! Lúc mà chúng nó lôi cậu vô đây, cậu mềm như sợi bún ý! Bất tỉnh. Tớ hoảng quá, tụi nó gào thét, bắt tớ làm theo ý nó, tớ không làm, nhào tới muốn cứu cậu ra thì bị một chai vào đầu. – Lan Anh lắc mái tóc để lộ vết thương xước kéo dài trên đầu. – Cái chai cứng thật.

-Cậu xoay người được không... – Như lúc lắc người. – Mở trói cho tớ cái.

-Đưa đâu coi...

Hai cô nàng xoay áp lưng vào nhau, Lan Anh cố tháo gút thắt, Như cố xoay tay cho lỏng hơn thì...

-Két..... – Tiếng cửa kêu buộc hai cô bé phải dừng lại, tách nhau ra, Như áp sát người vào tường, mắt về chờ đợi.

-Hai cung tỉnh rồi à? ? ? ? – Một tên con trai, mình mẩy xăm trổ đầy, hút thuốc phi phèo, bước vô trong phòng. – Khà khà!!!!!! Thấy sao? Ngủ ngon chứ?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chị Trong Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Cuộc Trốn Thoát.

-Ngon cái con khi! – Như hét lên. – Thả tao ra coi thằng khốn kia!

-Thả cô em ra à! – Thằng cha đó cười cười. – Muốn lắm...mà thả ra....em đánh anh sao! Hahaha!

-Nè nè nhan! Tao không đánh mi mới là lạ, còn đánh mi là chuyện bình thường. Thả ra đi!

-Muốn thả hả? Em chiều anh hử! Anh thả cho! – Tên sở khanh đó bước tới gần Như. – Oái!!!!!!!!!!!!!!

Tên đó bị Lan Anh ngán chân té nhào xuống phía trước gần Như. Như chồm người tới trước. Vung tay ra, tay cô đã mở được trói. Kéo đầu tên khốn đó xuống ghi xuống sàn nhà. Như dùng chân, tì lên lưng nó, nhanh tay bịt miệng lại, lấy thùng trói nó lại luôn. Xong xuôi, Như lần mò trong túi quần thằng kia tìm được con dao gấp nhanh chóng mở trói cho cô và Lan Anh. Tên kia thì chỉ biết cựa quậy, la ó gì trong miệng, cố thoát ra. Tình cảnh thê thảm không khát gì Như và Lan Anh lúc này.

-Mấy thích thì tao chiều đấy! – Như lè lưỡi, giễu cợt thằng kia. – Đi nhanh thôi Lan Anh, chúng ra đồng bây giờ! – Kéo tay Lan Anh ra nhanh khỏi cửa.

-Muốn ra à! Không dễ đâu hà! – Một con nhỏ mặc váy đồ đeo kính đen cười khà khà. – Cha! Cũng nhanh đó ha! Như có khác à! Haha! – Nó đứng chặn cửa lại, đằng sau nó là ba thằng mặc áo đen, bộ dạng không khác gì tên bị trói ban nãy. Mấy tên này Như nhìn quen quen.

-Ý..... Tụi bay quen quá! Từ từ để tao nghỉ thử đã.... – Như vò trán (đồ khùng, không chạy đi cho rồi! đứng đó kiểm người quen nữa chứ! Lạy hồn!)
– Á.....nhớ rồi! Tụi bay là cái đám hôm bữa đám chặn tao ngay mới lúc xuống xe đúng hông?

-Thì sao? Quen quá hả? Vậy tờ đây quen hông? – Con nhỏ đó bỏ mắt kính đen xuống.

-Linh? ? ? ? ? Mấy..... – Lan Anh và Như đơ mắt mấy giây khi thấy hóa ra là con nhỏ tổ trưởng cùng lớp năm cấp 2. – Tụi tao là gì mấy?

-Làm gì à? – Linh cười cười, giễu cợt. – Con Lan Anh thì không. Tao mượn nhà mấy trú chân thôi! Mấy không làm gì à Như! Sao nghe nó vô tội quá vậy nà! ? ? ? Trời ơi! Ngay thơ quá vậy cung!

Nói sơ qua về con nhỏ Linh này một xú ha! Nó học chung lớp với Lan Anh và Như từ năm lớp bốn lên luôn cấp 2. Nó học hành cũng tạm, chỉ bị cái chơi bời quá sức, Như không lạ gì khi thấy nó quen với tụi xã hội đen đồ gì. Như với nó bị khác nhau, “không đội trời chung” từ lúc gặp. Không phải Như không hòa đồng mà là do con nhỏ này khinh người nghèo, và lại ăn chơi đua đòi. “Điều” thì tới chảy nước nên không hợp là phải.

-Sao mấy ngây thơ quá vậy Như! Mấy đi nhảy với bạn trai tao, rồi mấy cua bạn trai tao luôn! – Linh hăng học.

-Cái thằng Vinh Á hả! Như con tắc kè bông, ai ưa nó zà? Tao “thi” nhảy với nó thì có còn “đi” nhảy thì hông nha! Dừng từ cho chính xác ha! – Như tỏ vẻ bức tức.

-Cô.....được lắm...ve vãn bạn trai người ta rồi mà còn để cái mặt trơ trên ra đó hả! Thiệt là nhục mà! Tụi bay.....đập tụi này cho tao. Bất tụi nó phải bò về! Rõ chưa!

-Rõ!!!!!!!!!! – Ba tên xã hội đen đồng thanh đáp, xắn tay áo xông lên.

-Hay.....đá..... – Như bay lên tung một cú đá ngay trước mặt Linh, làm cô ta té ngửa.

-Đại tỉ!!!!!!!!!! – ba tên xã hội đen kia cuốn quýt.

-Chạy đi Lan Anh, lẹ lên coi! – Như kéo tay Lan Anh.

-Cái quý gì thế! Đi bắt tụi nó về đây coi! – Một trong những thằng đó kêu lên.

Nhà của Lan Anh ở giữa một mớ cây cối y như trong rừng rậm nguyên sơ. Chỗ núp cũng khá là ổn thỏa nhưng mà, trời thì sắp mưa mà ở ngoài trời thì cho chết rét à! Thế là Như và Lan Anh cứ thế chạy thực mạng, nhưng bọn chúng cũng không vừa, đuổi hai cô sát nút. Lan Anh không mệt gì mấy vì chắc cô bé chạy chơi trong vườn quen roài, còn Như cứ thở hổn hển ra đó.

-Ê.....cho.....chậm cái đi.....mệt chết luôn! – Như kéo tay Lan Anh lại. Hai tay cô chống xuống gối, thở lấy thở để. – Mình khát nước!

-Uống tạm nước miếng đi! – Lan Anh tỏ vẻ không hài lòng. – Chạy lẹ đi tụi nó đuổi kịp bây giờ!

-Hê!!!!!! – Như giờ đã nằm dài ra. – Ê! Nè tụi nó đuổi tới đâu zà?

-Tới đây rồi! Tụi bay đi zề coi! – Một trong 3 thằng chạy lên trước nói. (thằng thứ 4: tụi bay quên cời trói cho tao!!!!!!)

-Ê! Xí nha! Cho nghỉ xí đi! Mệt quá! Về hông được đâu! – Như vẫy tay.

-Ồ! Thôi cho nghỉ một xí! – cả ba thằng đồng thanh đáp.

-Có sữa hông Lan Anh! Tớ khát! – Như thều thào.

-Có nước hông à! Uống đại nước giếng đi! Con khùng! Giờ này mà còn sữa.... – Lan Anh lắc đầu.

-Cho tụi này.....miếng với. – giờ ba thằng còn đồ cũng hết chịu nổi, lẳng đùng nằm sải lai ra đất, y chang như Như. (mấy đứa này khùng hết rồi! Chơi rượt bắt rồi nghỉ giải lao!)

-Có chân tay cẳng hông thiếu, tự lấy đi. – Lan Anh nhanh tay gói lá rút đại nước cho bạn. – Uống lẹ coi!

-Ừc.....à!!!!!!!!!! Đi thôi! – Như đứng phắt dậy như có thuốc tiên. - Ở lại vui về hi!

-Ê!!!!!!!!!! Tụi bay.....hà.....đứng.....lại coi!! (đã khát còn ráng la làng, chết khô luôn là đáng)

-Đi lẹ lẹ! – Hai cô nương tiếp tục chạy thực mạng, ra ngoài một ngõ hẻm nhỏ.

Trời bắt đầu tối sầm lại, Như và Lan Anh giờ đang cố lần mò phương hướng đường nào là đi về nhà được. Yên tâm là đã cắt được cái đuôi nhưng mà còn hơi bị khúc mắc chỗ này. Làm sao mà tụi nó cho nghỉ dễ dàng vậy? ? ? ? Như nói chung là nhe răng cười mà thôi, lúc đó mệt quá, hông nghĩ gì, xin cho tụi nó nghỉ chút, tụi nó ừ luôn chớ có nghĩ gì đâu!!!!!!!! (tụi này chắc cạp đất thay cơm!!!!)

-Đi đường nào? – Như vò đầu bứt tai.

-Ồ!!!!!!!!!!.....hướng..... – Lan Anh cũng khó khăn không kém. (Lan Anh: Tối rồi không có đèn làm sao thấy đường!) – Thấy tức thiệt Á chó! Đường nào cũng giống đường nào là sao!

-Nói lạ má! – Như khùng khùng giờ cũng tỉnh. – Đường thì nó phải giống nhau! Nó được dùng để đi mà! Trừ đường cát để ăn thôi!!!!

-Thôi đi đại đi! Trời mưa giờ!

-Ồ! Chơi luôn đi!

Bất thành linh, một chiếc xe máy phóng vào con hẻm. Như nhìn neho mắt, rồi bất thần là lên cứu với! Lan Anh cũng hét to lên.....

Khi chiếc máy tới nơi hai cô mới biết người đó là ai.....

Linh trên chiếc xe SH trắng, ngồi trước chở là tên côn đồ bị Như trói, mặt dán băng keo cá nhân. Theo sau là ba tên còn lại, nhưng thêm vào 2 cô gái, trang điểm đậm, nhìn mặt rất sắc, hai cô gái này ăn mặc cũng không khác gì nhỏ Linh.....

-Tụi bay tính trốn hả? Xin lỗi à ha! Đánh đàn em tao rồi chuồn hả! ha ha! Thôi nhen mấy đứa! chỉ không dễ ăn à! – Linh ra lệnh cho đám lính. – Trói tụi nó lại, lần này thì treo tay lên, đánh ngắt tụi nó luôn đi!

-Á! Tụi mày! – Như ra đòn thù.

Cô nhanh chân đá vào bụng của mấy tên lính. Cả đám xông vào quần nhau chí tử. Như nện cho một thằng lẳng kệnh ra không dậy được. Hai thằng còn lại một thằng kéo giữ Như lại, còn một đứa thì xông vào thụi mấy quả đấm vào bụng cô. Lan Anh cố cứu bạn nhưng bị tiếp một chai vào đầu.....máu tuôn ra.....

-Mẹ ơi! Cứu con..... – Như hét lên đau đớn rồi ngất lịm đi trong thuốc mê.

Cách đó nửa vòng Trái Đất, một người phụ nữ chợt khựng lại như nghe tiếng kêu cứu của ai. Cô lay chồng mình đang ngồi trên sofa:

-Anh ơi! Em thấy lo quá! Em muốn về nước.....

-Có chuyện gì vậy? – Người chồng tắt cái TV, ngồi ân cần hỏi.

-Con gái mình.....nó cần mình.....anh à! – Người phụ nữ với nét mặt lo âu. – Còn thằng Vinh nữa....em muốn về sớm.

-Thôi được! Để anh mua vé máy bay rồi về nước ngay. – Nói xong, lập tức người chồng rút điện thoại ra gọi.

Như vẫn mê man, nhưng trong cơn mơ hồ cô đang gọi mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cứu Thoát.

Vy, Hùng và chị Bi đứng ngồi không yên, chủ chốt là bản kế hoạch “tác chiến” với tụi nó, xem tụi nó đông cỡ nào. Phần nhiều vì chị Bi rất lo là tụi nó quá đông nên Như mới hông dịch nổi. (cô biết thừa tài đánh đấm của Như nhiều!!!) còn anh Hùng thì thôi, anh luôn la làng lên là tụi nó cao tay, rồi moi ra đủ cái lý thuyết để khắc họa nên hình ảnh Như thương tật đầy mình. Còn Vy chỉ ngồi im lặng, chốc chốc vọc điện thoại mà không biết gọi cho ai.

Bất thành linh, chuông điện thoại của ba người đổ cùng lúc, toàn số lạ nên 3 người nhất định mở loa hết lên nghe xem thế nào:

-A lô! – Vy lên tiếng.

-Chào cả nhà nhan!!!! – một lúc 4 người đồng thanh, hét lên trong điện thoại làm ba người giật nảy mình.

-Tụi em là Ngọc, Duy, Tuấn với Mi, chào chị đại Bi và anh Hùng thân yêu. – giờ thì cả ba cái điện thoại đều chỉ nghe mỗi giọng của Ngọc. – Tụi em là lính của anh Hoàng.

-Thôi!!!! Dẹp cái màn giới thiệu này cái! – Minh kéo bốn người đó ra khỏi điện thoại. – Vy à! Em có ở đó không?

-Dạ em đây anh Minh! – Vy lên tiếng.

-Như sao rồi? – Minh hỏi giọng lo lắng.

-Dạ.....Như khỏe... - Vy ngập ngừng khi nói dối.

-Không đâu! Ý anh hỏi biết đứa nào bắt Như không kia!

-Sao.....anh Minh biết? ? ? – Vy ngó người ra (Vy: Mun, bà coi chừng bà chết với tui!!!!)

-Ai mà không biết! Anh về sắp tới nơi rồi! mọi người ở đâu để anh đến luôn.

-Ở đường Trần Thánh Tông ấy, cái nhà còn sáng đèn là nhà của tụi này Á! – Chị Bi lên tiếng. – Minh anh trai Như phải không? Nhớ Hương không? Hương nè!

-Ừa Hương hả? – Minh nhận ra người quen.

-Ồ! Hương nè! Mà thôi, gọi Bi đi cho nhanh! Hương nghe hông quen! – Chị Bi cũng quen anh Minh luôn!

-Thì ra là chị đại của mấy nhóc đây! Sao còn có thằng Hùng mập đó hông?

-Thằng đó hết mập rồi! Body chuẩn sáu múi ngang ông tướng đó! – Hùng tức khí chen zô.

-Chờ tụi này! 20 phút nữa tới nơi! – Tuấn hét vô trong điện thoại.

-Bya! – Cả năm người đồng thanh.

Sau cuộc điện thoại, ba người này xác nhận là mấy ông tướng bà tướng kia cũng thuộc dạng lạnh chanh hông kém nên quyết định ở chờ luôn. (chớ không thì tụi nay đi rồi!) Còn về cái điện thoại của Như thì chắc bị tụi nó quăng ở đâu luôn nên mất tín hiệu luôn, điện thoại Minh có dò được điện thoại Như

đang ở đầu nhưng dò hoài mà không thấy. Giờ ai cũng thấy lo lắng tột bậc, tim đập loạn xạ vô điều kiện. Duy thì đứng ngồi không yên, luôn miệng nói Tuấn nhanh lên. Cuối cùng thì cũng đến nơi, đồng hồ điểm 11h tối.

-Nè nè! Nhanh coi! – Tiếng của Duy giục mọi người xuống xe.

-Tạ ơn trời.....con còn sống! – Ngọc với Mi ôm hôn mặt đất thắm thiết.

-Anh Tuấn chạy xe như thằng điên ấy! Tới đoạn đường vắng thì chạy chậm, còn tới đoạn đường đông thì phóng vút vút! – Mi giờ vẫn chưa còn hoảng hồn.

-Chạy thế để khỏi gây tai nạn! – Tuấn giải thích. – đoạn đường vắng thì mình chủ quan, chạy nhanh lỡ có xe phóng ra cho chết à! Còn đoạn đường đông thì mình thấy người ta đi rồi nên chạy nhanh để người ta né chứ!!

-Khùng hết rồi! – Ngọc tức khí.

Sau màn cãi cọ thì mọi người cũng quyết định đi vào nhà. Trời bắt đầu đổ mưa lớn.....

Sau một tiếng bàn tán, ai nấy lấy hết đồ đạc cần thiết đem lên xe, đồng hồ điểm 12h giờ đêm. Tất cả chất tằm lên một cái xe bốn chỗ, tuy chật chội nhưng chả ai kêu ca.

-Két.....! – Chiếc xe được thắng một cách thô bạo trước một con hẻm.

-Chà.....đây Á hả! – Duy ngấm ngấm con đường.

-Ai cần biết! Không biết Như có ở đây không? – Minh ngắt lời cũng chăm chú vào con đường.

-Đi thôi! Nhanh đi! – Bi kéo mọi người ra khỏi cửa.

-Đi bộ hé..... – Mi ngần ngại nhìn vào con đường. – em sợ ma.....

-Sợ thì ở lại đi! – Ngọc gắt.

-Thôi đi chứ ở lại một mình em sợ hơn!

-Nhanh nhanh đi! – Anh Hùng giục.

Từ đầu vào cuối con hẻm, chỉ thấy được ánh sáng lẻ loi của mấy bóng đèn sợi tóc. Cuối con đường có một ngôi nhà, trông khang trang nhưng vắng teo vắng ngắt.... Tuấn nhìn thấy có bóng người đi lại, kéo mọi người lùi lại, núp sau một bụi cây.

-Nhà của Lan Anh đấy! – Vy xác nhận.

-Thấy ón quá! – Mi nhìn về sợ hãi nhưng cô cũng can đảm bước theo.

-Đi thôi! Tụi nó không đông đâu! – chị Bi quan sát rất kĩ.

-Mấy thằng con trai xử mấy thằng trước đó đi, mấy đứa con gái đi vòng ngõ sau tìm Như với Lan Anh, anh và Minh sẽ đi canh chừng cho! – Hùng phân công.

-Ông ra lệnh tui à! – Minh vẻ không thích lắm.

-Ông muốn cứu em gái không? – Hùng cũng bực không kém.

-Thôi đi đi mấy ngài, nói chuyện nhiều tụi nó ra bị giờ! – Duy giục.

Vừa lúc đó, một chiếc xe A.B phóng thẳng vào ngõ hẻm. Người lái xe lấy mũ bảo hiểm để lộ mái tóc bầy màu với khuôn mặt vô cùng điển trai, ăn vận rất oách. Vừa bước vào nhà vừa liếc nhìn đám lính về bực tức.

-Thằng đó là thằng Vinh còi! – Hùng nhìn nó.

-Ai chả biết! – Bi xác nhận. – Nó bằng tuổi tụi mình nè Minh.

-Thế à! – Minh nhìn về căm giận.

Vinh bước vào trong ngôi nhà, thấy Linh ngồi vắt chéo chân hút thuốc lá:

-Anh nói em bao nhiêu lần rồi hả? ? – Vinh tức giận, sấn cái chai đánh choảng, làm 8 người đang ở ngoài kia núp bụi giật mình. – Con nhỏ đó có làm gì em đâu?

-Có chứ sao không! – Linh đứng dậy, lộ rõ vẻ điên tiết. – Nó cướp anh, chính nó cướp anh từ tay em.

-Nó không làm điều đó!

-Tại sao không? Sau hôn đó, anh nói chia tay em! Trước đó anh thậm thiết lắm mà!!! – Linh mắt đỏ lên.

-Emthiệt là tức chết được mà! – Vinh chạy ra ngoài rồi trở vô lại ngay. – Anh cần nói với em là anh không yêu em nữa!

-Và anh yêu con nhỏ đó chứ gì!!!!

-Chỉ là lòng ngưỡng mộ thôi!

-Anh nói dối! – Linh rơm nước mắt. – Chính anh yêu nó!!!

-Không phải.....um.....

Vinh bị Linh đốp cho một cái hôn, bị bắt ngờ nên cậu ta đơ ra, rồi lấy lại lý trí, đẩy Linh ra xa.

-Cho anh biết nó ở đâu! – Vinh nhìn Linh về cầu khẩn.

-Đằng sau nhà! Gần phòng bếp! – Linh đưa mắt cau giận.

Vinh lập tức phóng ra đằng sau nhà, Linh tức giận đạp luôn cái chai còn lại. (Duy: tui nó làm hết hôn!!!!). Vinh chạy đến nhà sau, lấy chân đạp cửa xông vào phòng nhốt Lan Anh và Như.

Đạp vào mắt anh là hình ảnh hai cô gái bị đánh ngất, buộc tay treo lên xà nhà..... Như người xây xát, lấm lem bùn đất. Lan Anh thì đầu rướm máu.....

-Anh giết em sau, Linh à!!!!!! – Vinh lăm bầm bực tức.

-Tôi mới là người sắp giết anh đây! – Minh bước vào trong. – Anh làm gì em gái tôi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cứu Thoát. (Phần Hai: Cố Lên Em Gái!)

Vinh vội vã đứng dậy, nhưng không quên để Như tựa vào tường cho khỏi ngã. Anh nhìn Minh rồi ngó người ra, không biết giải thích thế nào cho phải. Anh thờ dài rồi nhìn Như lắc đầu:

-Chuyện này không phải do tôi làm.anh hiểu cho! – Vinh tiến tới, Minh nắm nắm đầm thù thế. – Bạn gái tôi. ...à không, bạn gái cũ của tôi nghi ngờ tôi có qua lại với Như nên.....

-Bốp!!! – Một cú đánh trời giáng từ Minh làm Vinh ngã sấp xuống sàn nhà.

-Không anh thì ai làm! Chính anh sai bạn gái anh làm điều này đúng không? – Minh xốc áo của Vinh lên. – Anh là gì em tôi!!!!!!

Nghe ồn ào, Linh chạy ra sau nhà, không quên dẫn hai thằng lính theo. Ngọc với Tuấn cũng xông vào, đẩy Vinh xa ra, tiến tới giải thoát cho Như và Lan Anh.

-Tôi không làm. Tôi thề tôi có chết cũng không dám làm hại đến Như! – Vinh đứng dậy, lấy tay quệt máu rướm ra từ miệng.

-Này, mấy người dám làm gì ở đây vậy hả? – Linh bước vào, mặt hầm hầm khi thấy Vinh bị đánh.

-Không phải chuyện của cô, cô là cái thá gì mà dám ra lệnh bọn này. – Tuấn vừa đỡ Lan Anh dậy, vừa mắng.

-Này, khôn hồn thì biến ra khỏi đây ngay, không thì đừng trách sao tôi ác với con Như đây!! – Linh đe dọa.

-Chát! – Một cú tát từ Ngọc làm Linh sập mặt xuống.

-Tụi bay dám.... – Linh điên tiết lên. – Đập chết hết tụi nó cho tao coi!!!

Hai tên lính xông vào, một lúc sau có thêm cũng khoảng 10 thằng nữa tới, tay cầm dao và gậy, xông vào. Ngọc tháo giày cao gót ra, đập vào mặt một tên đến chảy máu (ghê quá). Tuấn vừa đặt Lan Anh với Như tựa vào nhau, vừa đập một tên bay ra xó cửa. Còn Minh thì xông vào quần nhau với ba thằng, sau một hồi thằng nào thằng nấy máu me đầy mình, duy chỉ có Minh không sao. Như có một thằng do Linh sai chơi đều, cầm dao định đâm lên sau lưng Minh....

-Cậu tránh ra!!!! – Vinh hét to và một tay chụp lấy con dao, con dao cứa vào tay cậu toét máu. – Tụi bay..... BIẾN HẾT CHO TAO NGAY!!!! – Vinh hét lên.

-Dạ, đại ca.... – tên đâm vừa nãy hoảng sợ, nhìn Vinh vẻ luống cuống.

-Anh Vinh.... – Linh lật đật chạy lại. – Anh có sao không?

-Cô tránh ra xem – cậu ra lệnh của Vinh làm Linh cứng đờ người. – Chính cô gây ra còn bày đặt tro mặt ra hỏi thăm à! Tôi sai cô đi đánh lên bao giờ hả? Đó cũng là một trong những lí do mà tôi thấy ghét cô lắm, cô hiểu không cô kia!!!!

-Anh... - Linh tối sầm mặt, giờ cô đã khóc.

Còn về phần Hùng, Vy và Mi thì vô cùng gay cấn hơn là đang đánh nhau với tụi lính canh ở ngoài này. Hùng xem bị rạch mặt nếu Vy không kịp kéo Hùng ra nhanh. Còn Mi thì bị tên côn đồ thui một quả đau điếng vào bụng mềm ới hết tất cả những gì cô đã ăn tối qua. Thế là ba người điên tiết lên, Vy vớ được cái gậy chống cửa, Mi thì chop được con dao của một thằng còn Hùng vớ được cây chổi lau nhà. (Hùng: nam nhi thì đánh gì chẳng được!). Thế là ba anh hùng này oai vệ đứng cháng trước cửa nhà hét to lên chuẩn bị nhào vô nhưng bị sừng lại vì một âm thanh kinh hoàng....

Nãy giờ mấy chiến sĩ đi giải thoát con tin về thất lạc một người đó là Duy. Và câu hỏi đặt ra là: Anh ta đâu? ? ?

Quay lại tiếng động ban nãy. Đó là tiếng rú kinh hoàng của chiếc xe con của Tuấn, nó bíp còi, bật đèn pha và phi nhanh như bay vào nhà của Lan Anh.....

Ba người Vy, Mi và Hùng đờ người ra....

-Chạy mau đi! – Hùng hét lên kéo hai cô gái còn lại vào sâu trong nhà.

-Á!!!!!! – Tiếng hét không kịp trở tay của đám lính ở ngoài.

-Két.....ét.....ét! – Tiếng xe thắng đứng bánh, Vy nhòm ra ngoài cửa.

Cảnh tượng bên ngoài thật là.....hay hết sức tả nổi. Y chang trong phim hành động. Chiếc xe con với sức mạnh siêu nhiên phóng đến cái vèo, thắng gấp lại ngay trước 5, 6 thằng đầu gấu, vẫn bíp còi toe toe, làm 5, 6 thằng này chết giấc lẳng đùng ra ngất tại chỗ.

Tiếng còi vừa dứt là một lúc một đám người từ sau nhà chạy lên. Tuấn thì cổng Lan Anh còn Ngọc và Minh thì đi không. Còn Như thì vì nặng quá, Ngọc với Minh ầm không nổi nên phải dành cho Vinh (cái thằng này mà cũng tin tưởng được sớm thế!!!!), Linh cùng đám lính lẻ tẻ theo sau.

Đèn vụt tắt, tiếng mở cửa “cạch” và một anh hùng bước ra từ làn khói xe nồng nặc....

-Duy.....uy...y!!!!!! – Cả đám hét lên, mắt chữ o mồm chữ ô mà trở lên như gặp nhân vật lạ.

-Đa tạ các hạ đã quá khen!! – Duy ưỡng vai đi ra. (Ngọc: ai khen chưa mà hấn khoác thế?)

-Xe tui..... – Tuấn thần thốt khi nhìn thấy cái xe sau một hồi “buơng” bụi đã tàng tạ.

Bây giờ mọi người mới hoảng hồn. Ai thì cũng may cho Lan Anh và Như không bị làm sao, chỉ có ngất từ đó đến giờ chưa tỉnh. Còn tay của Vinh thì chỉ bị cứa nhẹ, té ra anh này đến cứu Như với Lan Anh bị Minh hiểu nhầm ra là làm hại hai cô bé nên cũng choảng nhau với Minh một trận toét khói lửa. Linh đã hỏi hận, nhưng sâu trong cô còn có một điều gì căm phẫn Như nên chốc chốc nhìn Như đầy oán hận. Duy thì khi mới vào nhà thì thấy Vinh bế Như trên tay thì gậy nãy đùng đùng (Tuấn: Ông ghen đó!!!) là sao có để “tội phạm bé nạn nhân”. Sau một hồi diễn thuyết thì cả đám cũng im hơi nhưng Duy vẫn lăm bằm điều gì đó cứ như là “tôi hứa tôi ziết ông!!!” đoán là vậy.

-Ồ hơ! Sao đông đủ quá vậy!!!! – Như giờ cũng đã tỉnh.

-Em sao không? – Vinh hỏi một câu chân tình tới mức Duy phải trấn tĩnh mới ngồi im được.

-Anh là Vinh..... Anh Minh!!! – Như lao đến trước. – Ừm.....ợe.....

Một vũng nôn toàn là máu Như phun ra khi sắp đến gần anh hai. Duy đập đổ cả ghế đến đỡ Như lên. Như liên tục ói ra máu và cả mũi cũng chảy máu....

-Cô đã làm cái quái gì vậy hả? – Tuấn hét lên, xông vào Linh nhưng bị Ngọc kéo lại.

-Thôi nói chuyện với cô ta thì ích gì!!!! – Ngọc ngăn Tuấn lại. – Xem đưa xe chở Như lên bệnh viện gấp đi!

-Như!!!! – Minh đỡ mặt Như lên. – Em sao không?

-Đây là đâu..... – Như nhìn quanh rồi tiếp tục nôn.

-Nè Nè!!!! Tỉnh nhìn coi đây là ai cái đi!!! – Duy lay Như nhìn mình, trong lúc đó Tuấn chạy ra ngoài lấy xe.

-Anh là.....Duy.....đồ dê tiện. – Như cũng lấy chút tàn lực mà ngó Duy một cái thô bạo.

-Được rồi! – Duy bế Như lên. (Duy: Ăn cho có vô rồi nặng cho lắm vào! Như: Không ăn sao sống!!) – Còn tỉnh chứ chưa mất trí đâu đi bệnh viện lẹ lên.

-Lan Anh cũng chưa tỉnh. – Ngọc lo lắng nhìn Lan Anh.

-Đưa đi luôn đi! – Duy hét cầm.

-Còn tụi này để em lo cho! – Vy nắm tay rắc rắc.

-Thôi đi nhanh! – Minh phụ đưa Như ra xe, giờ cô đã ngất tiếp. – Cố lên em gái! Em làm được mà!!!!

Cách đó không xa lắm, ngay Nha Trang thôi, ba mẹ Minh và Như trông đứng trông ngồi vì hai anh em về nhà sớm mà không có liên lạc gì lại. Đúng lúc đó chuông điện thoại reo.

-A lô! – Bà Hoa bắt máy.

-Chào chị Hoa! – Một giọng nữ quen thuộc vang lên. – Chắc chị còn nhớ tôi!

-Chị là.....

-Là Xuân đây, tôi là Xuân vợ của anh Lâm đây!

-À chị...chị về nước rồi à?

-Vâng tôi muốn gặp chị ngay, ở đâu thì tiện đây?

-À.....tôi đang ở Nha Trang, chị đón xe đến, tôi sẽ hướng chỗ chúng ta ra gặp.

-Tốt! Tôi muốn nhanh chóng thế! – bà Xuân gật gù. – Tôi xin lỗi làm phiền chị đêm khuya. Tạm biệt anh chị!

-Ồ...vâng không sao! Tạm biệt chị!

Bà Hoa cúp máy trong lòng vẻ nghi ngại. Bà lẩm bẩm một mình: “Minh không thể để con bé đi được!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chị Trong Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tránh Xa Cô Ấy Ra!

Sau hơn 10 cây số, cuối cùng thì cũng đến bệnh viện.

Đồng hồ điểm 4 giờ sáng...

-Em gái tôi sao rồi bác sĩ? – Minh nhìn ông bác sĩ lo lắng hỏi.

-Chỉ cần uống thuốc là sẽ tốt thôi... – ông bác sĩ vẻ vui vẻ nên mọi người cũng đỡ lo lắng. – cô bé nôn nhiều quá nên mọi người nên mua gì về tắm rửa cho cô ấy, cần phải cho uống thuốc thường xuyên, cô bé bị sốc thuốc mê thôi.

-Vâng, cảm ơn bác sĩ! – Minh gật đầu chân thành.

Bước vào phòng bệnh, Minh nhìn Như đang cuộn mình ngủ ngon lành trên giường bệnh. Rồi một kí ức chợt ùa về....

Một cô bé năm tuổi, đầu bông băng trắng bóc, nằm bất tỉnh trên giường bệnh.

Dù xinh xắn, đáng yêu và điệu đà, nhưng cuối cùng cô cũng đã phải thay đổi...

Minh giật mình, thấy nước mắt mình đã chảy xuống, anh vội vàng lau đi như chưa có chuyện gì xảy ra. Rồi ngồi nhìn cô em, khẽ vuốt lấy mái tóc đen mượt mà và thì thầm một mình:

- Tất cả là tại anh! Anh xin lỗi!

Bên ngoài thì đang cực nhốn nháo khi bất đồng ý kiến với bác sĩ là không cho mọi người vào thăm Như ra sao. Sau một hồi đưa ra giả thuyết này giả thuyết nọ thì cũng phải bị khuất phục trước bác sĩ. Tất cả ngoan ngoãn ngồi chờ ở ngoài, cánh cửa phòng tiểu phẫu bên cạnh mở cửa, bước ra là Vinh với tay bông băng trắng, cầm trên tay kia là một đồng thuốc, Linh lẻo đẻo theo sau. Anh vô tình ném đồng thuốc vào sọt rác.

- Anh Vinh! Anh điên sao? – Linh hoảng hốt.

- Tôi không điên, cô làm ơn tránh ra! – Vinh lạnh lùng.

- Anh cần uống thuốc mà nếu không...

- Tôi không cần thuốc giảm đau! – Vinh quát mắt nhìn Linh là cô ta nín thinh. – Tôi chả thấy đau gì cả! Tôi cần cô tránh xa tôi ra!

Vinh nhìn mọi người một lượt và nhìn vào phòng bệnh Như đang nằm, vẻ mặt anh hiện rõ vẻ lo lắng bồn chồn. Vinh hỏi bác sĩ trực:

- Cô bé ấy sao rồi ạ?

- Ổn rồi! – Bác sĩ vỗ vai. – Ngày mai có thể ra viện.

- Dạ! – Vinh nhìn vào trong đó. – Cho cháu vào thăm cô ấy được không?

- Ồ..... - Ông bác sĩ bị đơ trước ánh mắt cầu khẩn của Vinh. – Có lẽ là được, không sao đâu!

- Ồ thế còn tôi thì sao? – Duy lập tức đứng lên. – Tôi cũng được vào chứ!

- Chỉ tới đa là hai người thôi! – Ông bác sĩ lộ rõ vẻ bức mình khi thấy Duy thô lỗ thái quá.

Vinh đẩy cửa bước nhẹ vào, đặt tay trên vai Minh:

- Tôi xin lỗi! – Vinh chân thành.

- Cậu không có lỗi. – Minh nhìn Vinh thông cảm. – Ngồi xuống đi.

- Như thế nào?

- Không sao! Chỉ bị sốc thuốc. Nhẹ thôi! – Minh nhìn tay Vinh. – Cậu sao không?

- Không sao đâu! – Vinh cười hi hi, trông anh hiền như cục bột, khác hẳn với lúc quát tháo mấy tên lính. – Chuyện này nhằm nhò gì, đâm chém nhau nhiều rồi, quen là phải thôi.

- Tớ là Minh.

- Tớ tên Vinh, rất vui vì gặp cậu.

- Tớ cũng vậy, mới đầu tớ nghĩ cậu là người xấu!

- Xấu thì xấu thật đấy, nhưng với Như thì không đâu. Tại lỗi do tớ, tớ bỏ rơi Linh vì cô ta ăn chơi thái quá, tớ không chịu được tính đó. Như vì thế mà vạ lây.

- Đừng gì thì tối nay tớ ăn sinh nhật ngon lành rồi! – Minh tặc lưỡi.

- Gì! Sinh nhật cậu hôm nay? – Vinh ngạc nhiên.

- Ồ phải... – Minh đơ khi thấy Vinh ngạc nhiên.

- Tớ hôm nay sinh nhật nè! Chúng mình cùng ngày sinh Á! – Vinh tròn mắt vỗ vai Minh.

-Gi vậy chứ. – Như uốn mình khi giật mình vì câu nói to của Vinh. – Im đi nào! – xong ngủ luôn. (ngủ cũng kĩ Á chứ!!!!)

-Thôi thôi ra ngoài nói chuyện! – Vinh kéo Minh ra ngoài, khề đi cho Như khỏi tỉnh giấc.

Trong lúc Vinh và Minh đang nói chuyện trong đó thì một vị khác đang bực mình ngoài này.

-Tại sao hấn được vào! – Duy đồ khùng lên, la ầm lên. – Tôi đây mới quen hơn chứ! Hấn hại cô ấy còn gì!

-Nè nè! Ông đang bị gì thế? – Tuấn tròn xoe mắt nhìn.

-Bị gì cái con khi á?! ? – Duy bực dọc.

-Ghen rồi Á! – Tuấn trêu ghẹo.

-Ghen gì? Ghen ai? – Duy quát mắt nhìn lại.

-Dám thề là ông đang hông ghen hông? – Tuấn cười khà khà.

-Nói chuyện với cậu bực mình quá! – Duy bỏ đi một nước.

-Ông thích con bé Như mà ông hông dám nói! – Tuấn vác chân lên, ngồi rung đùi như thề là đúng rồi.

-Điên à! – Ngọc chạy hòng vô. – Chả với Như có ăn rơ gì đâu mà bảo là thích nhau.

-Thề mà ông thích cái tính điên điên khùng khùng của bé Như mới đã chứ! – Tuấn cười nhe răng ra. - Ông cũng đâu bình thường!

Tất cả bỏ mặt Duy một mình lặng thinh ngoài hành lang bệnh viện. Cậu đi đi lại lại, chốc chốc lại nhìn vào trong. Cậu không hiểu sao mình lại muốn đập phá một cái gì đó, cậu ghét cay ghét đắng Vinh, không phải vì chuyện bắt cóc Như mà là chuyện gần gũi thái quá với Như, lại tỏ vẻ thực sự quan tâm cô ấy. Như không biết có hiểu được nỗi lòng của cậu không nhưng thật sự, từ lúc gặp Như cho tới giờ Duy luôn như người bị mất hồn luôn vợ vẫn nghĩ về mấy câu mắng mỏ của Như rồi ngồi cười một mình (Tuấn nói đúng quá mà! “Ông cũng đâu có bình thường!”).

-Này! – Vinh đập vào vai Duy. – Cậu không sao chứ?

-Chả sao cả! – Duy nạt lại.

-Vậy thì đi vào trong rồi cùng mọi người đi ăn sáng đi!

-Không cần cậu nhắc.

Duy định bước vào rồi lại trở ra ngay.

-Cậu đi với tôi ra đi đi cái!

-Chi vậy? – Vinh ngạc nhiên nhưng cũng đi theo.

Ra tới góc kín, Duy bắt đầu hỏi:

-Cậu thích Như, đúng không?

-Cậu... - Vinh ngạc nhiên.

-Nói thật đi, tôi hứa tôi không nói với Như!

-Ờ thì tôi... Nói chung thì... chả biết nói thế nào cho phải nhưng mà. – Vinh cứ vòng vo. - Ừ thì tôi có thích Như.

-Nhiều hay ít? – Duy lộ rõ bực tức.

-Chắc nhiều nhiều! – Vinh khẳng định.

-Tôi không cần biết cậu thích nhiều hay ít! – (Vinh: Vừa mới hỏi xong!) – Tôi cần là cậu tránh xa Như ra cho tôi!

-Tại sao? – Vinh giờ đã hần hịong.

-Cậu đến muộn hơn tôi! Tôi hứa tôi không để yên cho cậu nếu cậu đụng đến Như!

-Cậu là bạn trai Như? – Vinh lộ rõ thất vọng.

-Không! – Duy bắt đầu thấy mình như nói dối. – Nhưng mà sắp thôi.

-Khà khà! – Vinh cười khẩy. – Tôi thách cậu làm gì tôi đây nào! Cứ đấu một chọi một xem, liệu ai thắng ai.

-Cậu được lắm! – Duy tiến tới. – Cậu muốn gì.

-Nè hai anh ở đây này giờ á? Vậy mà bắt em kiếm muốn khùng luôn! – Vy từ đâu bay zô làm hai người phải giả vờ đang nói chuyện khác. (gần đánh lộn rầu mà zô chi zậy?)

-Ờ thì anh vào ngay đây! – Duy nói với Vy, nhìn Vinh và lâu bầu. – Anh đợi đây, tôi không để yên cho anh đâu!!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ai Là Em Gái Con?

Sau một đêm dài không ngủ, sáng sớm bà Hoa đã tắt bật lay chồng dậy, vừa lúc đó, chuông điện thoại reo lên:

-Mẹ nghe nè Minh? – Bà nhắc máy. – Sao cả hai anh em về nhà mà không nói mẹ một tiếng là sao? ?

-Dạ con xin lỗi! – Minh bối rối. – Do tại tụi con mắc công chuyện phải về gấp!

-Chuyện gì thế?

-Dạ... – Minh luống cuống. – Con quên mất là Như chuẩn bị thi chuyển cấp nên về sớm lo cho em!

-Vậy không nói ba mẹ là sao? – Bà Hoa nhăn mặt. – Hồ sơ em mẹ giữ con làm gì được?

-Dạ chỉ lo cho Như ôn bài thôi mẹ ạ! Hồng có làm gì hết tron, tới 1 tuần nữa mới nộp hồ sơ thi xét tuyển mà mẹ!

-Mẹ biết! Nhưng mà hai đứa đi còn đỡ, rù em Mi đi chi nữa?

-Mi đòi đi chơi cho vui.

-Thôi được rồi! Hai đứa về nhà sang nhà ngoại ngủ đỡ đi, mẹ 4 ngày nữa mới về được ghen! Dặn Như giữ sức khỏe. Con nữa đó, lo cho em cũng phải lo cho mình nữa!

-Dạ con biết rồi! Mẹ đi khỏe mạnh! – Minh gãi tai.

-Rồi! Mẹ cúp máy đây! – Bà Hoa cúp máy, thở phào nhẹ nhõm

Ông Long bước ra khỏi nhà tắm, nhìn vợ về lo lắng. Ông thấy như sắp có biến cố xảy ra, định hỏi vợ nhưng lại thôi. Một lúc sau, như biết chồng đang nhìn mình, bà Hoa ngược mặt lên nói như sắp khóc:

-Chị Xuân về nước rồi mình à!

-Thế sao? – Ông Long cũng chết trân người. – Em tính thế nào đây?

-Cho mình thêm thời gian đi anh! – Bà Hoa nhìn chồng van nài. – Nó như là con đẻ mình, em không để nó đi được.

-Nhưng mà chị Xuân là mẹ ruột nó! – Ông Long băng khoăn.

-Dẫu sao mình đã giúp họ nhiều rồi! – Bà Hoa đi vòng vòng trong phòng. – Con bé Như mà mình không nhận nuôi thì bỏ nó hư hỏng ngay thôi! Nếu hai người họ mà không mau đi trốn thì đã lãnh án rồi!

-Dù gì họ cũng là chỗ thân tình, con trai họ giờ ở đâu ấy nhỉ? – Ông Long vò đầu.

-Em không rõ nhưng nghe bảo là ở với nhà ngoại hay nội gì đó.

-Nếu em muốn giữ con bé Như thì anh cũng thuận thôi! Nó là con mình lâu rồi! Nhưng họ sẽ....

-Em không muốn để Như không nhận cha mẹ ruột, chỉ cần cho nó thêm thời gian để nó không trách mình.

Cuộc nói chuyện tưởng như rất kín đáo nhưng họ không hề biết người nào đang đứng ở ngoài. Bé Ly đứng áp tai vào cửa phòng, nghe hết từ đầu đến đuôi những từ mà ba mẹ nói. Dù còn nhỏ tuổi, nhưng em biết giờ mình phải làm gì.

-Su có điện thoại hông Su? – Ly thở hồn hên khi chạy vào trong phòng, nhưng không quên đóng cửa.

-Có! Có cái điện thoại chị Mi í, chỉ bỏ cho Su chơi.

-Còn tiền hông?

-Hổng biết nữa! Chi zậy? ? ?

-Gọi cho anh Minh chó chí! Su đi chỗ khác đi! Hay là thế này đi. – Ly cố gắng được nói chuyện riêng. – Su ở nhà chơi. Ly ra ngoài mua kẹo tí, Su đừng nói cho ba mẹ Ly nhan!

-Ồ đi nhanh nhanh mua cho Su với! – Su nói với theo.

Ly ôm cái điện thoại, dò trí nhớ lần mò bấm số anh Minh, may mà điện thoại còn ít tiền nên cũng gọi được cho anh.

-A lô! – Anh Minh nhắc máy.

-Anh Minh hả? Em Ly nè!!!! – Ly hét rống nên trong điện thoại.

-Tút TUT TUT..... – Tiếng ngắt máy kéo dài.

-Bực chết được! – Ly sút đập cái điện thoại xuống đất. – Hết tiền mất rồi!

-Reng.....Ring..... – Chuông điện thoại reo lên, trên màn hình là số của anh Minh.

-Ye!!!!!! Ảnh nhận được tín hiệu rồi!!!! – Ly ôm cái máy nhảy cẫ tung. – Anh Minh ơi em có chuyện này muốn nói với anh, chị Như đâu? Chỉ có ở gần anh hông? Anh đừng cho chị biết nha!!!!

-Từ từ cái đã! Em đang cuống lên cái zì vậy chứ! ? – Minh như đờ người khi thấy em gái cứ bộp chat tá lả mà anh nghe được câu mất câu còn.

-Chị Như có ở gần anh không? – Ly hét lên trong điện thoại.

-Không! – Minh hét lại. (hai anh em cũng ăn rơ nhau ghê!!)

-Chị Như không được biết chuyện này! – Ly trở nên nhỏ nhẹ, cô sợ người ngoài nghe thấy. – Chị ấy là ai anh biết không?

-Không? – Minh thắc mắc, chắc anh đang nghĩ câu trả lời của Ly thì Như sẽ là siêu nhân.

-Chỉ là con nuôi! – Ly nói nhẹ, chậm, đủ nghe.

-Tưởng gì... Làm anh..... – Minh như thấy chả có gì rồi cậu giật mình. – Em nói gì?

-Chỉ là con nuôi! – Ly nhắc lại một lần nữa.

-Em điên sao đó! Chị Như là chị gái em sao em dám nói vậy chứ! ? Chị đã thương em thế kia rồi mà.

-Không! Em nghe ba mẹ nói! Mới nghe xong, anh không tin thì anh đi hỏi ba mẹ đi rồi biết à!! – Ly khẳng định.

-Ba mẹ nói gì nữa? – Minh nhăn trán như điều cô em nói là không đúng.

-Ba mẹ nói là nhận nuôi chỉ từ cô Xuân gì đó, nói là cho vợ chồng cô đi trốn nếu không bị lãnh án.

-Gi chớ? – Minh thấy bực mình. – Em thôi đi!

-Nếu anh không tin thì rồi sau này anh sẽ biết à! – Ly bực dọc. – Em cúp máy đây!

Ly cúp máy, xong tháo sim ra quăng đi, chạy đi mua vài viên kẹo rồi về. Về nhà em gặp mẹ đi ra khỏi cửa:

-Con đi đâu đấy! – Bà Hoa nhìn Ly như người mất hồn đi vào nhà!

-Con đi mua kẹo cho Su với con!

-Con làm sao thế? – Bà Hoa vuốt tóc con bé khi nhìn thấy mặt nó tái xanh đi vì sợ.

-Con... - Ly méo mếu.

-Thôi nào! Mẹ không mắng con đâu, đi vào nhà đi! À tí dì Hương có về hỏi nói mẹ đi gặp cô Xuân có chút chuyện nha! – Bà Hoa mỉm cười.

-Dạ! – Ly gật đầu ngoan ngoãn. Chờ mẹ đi khuất rồi nhảy tót lên lầu.

-Su! Su ra đây đi! – Ly xòe ra nắm kẹo. – Su ăn đi! Có gì gặp ba nói Ly đi có chuyện với mẹ nhan!

Và sau đó, một bóng dáng nhỏ bé cầm theo một cái máy điện thoại, tự đón xe taxi chạy đuổi theo một bóng người phụ nữ.

Và cách đó không xa, một người anh nhìn đứa em gái, tự hỏi liệu mình có phải là anh của cô không.

Và cũng lúc đó, một người khác đang mong ngóng gặp lại đứa con mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Cho Con Bé Thêm Một Thời Gian Thôi!

Cánh cửa quán cà phê được đẩy ra, một người phụ nữ bước vào, theo sau là một bóng nhỏ lúp xúp chạy theo. Người phụ nữ nhìn quanh tìm người quen. Cuối cùng cô cũng phải hỏi nhân viên phục vụ và đến một bàn cà phê có một người phụ nữ khác chờ sẵn đó.

-Chị tới lâu chưa? – Bà Hoa để túi xách bên cạnh, ngẩn đầu nhìn quanh như muốn tìm ai.

-Cũng mới đây. Lâu rồi không gặp chị. – Bà Xuân khẽ rẽ mái tóc, để lộ khuôn mặt vô cùng đôn hậu. – Bé Nhung đâu rồi?

-Nó không đến đây. Nó đang ở nhà. Chị à...

-Sao vậy, nó có chuyện gì?

-À không! – Bà Hoa phản ứng như thấy mình lỡ nói điều gì. – Ý tôi muốn nói giờ con bé Nhung tôi đổi giấy tờ chuyển cho nó một tên khác! Giờ nó tên là Như chị à!

-Con bé khỏe không chị? Nó cao bao nhiêu rồi?

-Khoảng 1m65 thôi, nó khỏe.

-Tôi muốn gặp con, chị đưa tôi đến đó nhá!

-Không được! – Bà Hoa gắt nhưng sau đó hạ giọng xuống vì thấy mình trở nên độc ác khi tước quyền làm mẹ của một ai – Tôi nghĩ, con bé cần thêm thời gian, từ bé nó đã sống với gia đình tôi...

-Coi anh chị như cha mẹ ruột nên giờ khó khăn khi cho nó đi phải không? – Bà Xuân cướp lời, đôi mắt ngấn lệ - Tôi van chị, tôi chỉ có nó là con gái thôi....

-Tôi biết.....làm mẹ xa con rất khó.....

-Tôi chỉ cần nhìn nó một lần. Tôi hứa sẽ không nói, chờ cho Nhung, à không Như học cấp 3 xong tôi sẽ nhận lại!

-Vậy.....Cũng được.... – Bà Hoa ậm ừ về không chắc chắn.

Cuộc đối thoại giữa hai người phụ nữ vẫn còn, nhưng cái bóng nhỏ bé lúc nãy đã nhanh chân chạy ra khỏi quán và đi bộ, trên tay cầm điện thoại.

-Anh nghe hết chưa? – Ly hỏi lại Minh.

-Rồi..... – Minh như sững người. – Em về cẩn thận.

-Dạ! – Ly cúp máy.

Bây giờ Minh đã xác nhận được Như là ai. Một cô bé da trắng, đôi mắt long lanh, hay cười đùa với cậu, gọi cậu bằng anh hai, giờ đây trở thành người xa lạ. Hình ảnh ấy làm Minh như thất quân tim. Cậu ngược nhìn lên, rồi lại vuốt tóc Như, cậu thấy mình có lỗi. Có lỗi vì không làm anh trai cô được, có lỗi vì làm cô phải chịu đau đớn, có lỗi khi làm Như phải thành một con người khác.....

Minh thận trọng khép cánh cửa, nhẹ nhàng bước ra ngoài, lắc mái tóc và vuốt nhanh nước mắt để không ai phải thấy điều đó.....

-Oaaaaaaaaa!!!!!! – Như giờ đã tỉnh dậy. - Ủa đây là đâu zà? – Nhìn quanh lạ lẫm – Ui da, đầu mình đau quá!!!

-Tỉnh rồi hả? – Vy bước vào phòng. – Bệnh viện chớ đâu! Khỏe nhanh đi còn về ôn bài, sắp tới ngày thi chuyển cấp rồi!

- Gì? ? ? ? ? – Như muốn bật ngửa. – Thi.....

-1 tháng nữa.

-À.....á Á Á huhu!!! – Như hét lên mang đại. – Tại sao vậy chớ!!!!!! Không ai nói tui là sao? ? ?

-Nói làm gì trong khi mày nửa mê nửa tỉnh.

Như phát điên lên, cũng may là bác sĩ đã tháo hết dây chuyền nước ra rồi nên không có nguy hiểm xảy ra, nếu không chắc có án mạng. (cái điệu nhảy điên cuồng với vô đầu bức tai tếu thấy sợ), Minh lật đật chạy vào, chưa hiểu chuyện gì Như liền ôm lấy cổ mà ré lên:

- Anh cho em về!!!! Về ngay và Luôn!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chị Trọng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Cuộc Đối Đầu Không Máy Cân Xứng.

Duy đang nằm ngửa trên ghế sofa trong nhà của Vy, nhìn và đến số cái bóng đèn trên đèn chùm mà đầu cứ nghĩ vẩn vơ. Cậu lo cho Như, sợ cái tên Vinh tắc kè kia cướp mất cô, và sợ hơn hết là cô gặp nguy hiểm. Từ lúc gặp, Duy đã có cảm tình với Như, một cô gái lạ lùng, khiến mọi người đầu đầu khi nghĩ đến. Nhưng nó làm ửng lên cái tôi trong Duy, nó làm Duy cảm thấy mình được ai đó quan tâm từ khi mẹ và ba chia tay và xuất hiện Tuấn, từng là người bạn thân của Duy.

Qua vấn đề của Duy và Tuấn một chút. Vào năm lớp một, 2 cậu là bạn cùng bàn nên cực kì thân thiết với nhau, đi đâu cũng có nhau. Khi hai người lên lớp sáu thì cả hai hay sang nhà nhau chơi. Mẹ Tuấn là người đàn bà không chồng nhưng có con, và chuyện này cũng thường tình trong xã hội. Sợ bạn bị mặc cảm, Duy hứa rằng sẽ cho Tuấn gọi ba Duy bằng ba để có ba cùng các bạn. Nhưng mọi người đều biết rằng, trong buổi họp mặt của 2 gia đình, ba mẹ Duy xảy ra mâu thuẫn, liên tục cãi vã. Và cuối cùng mẹ của Duy phải đâm đơn ra tòa. Duy sững sờ khi ba mình dẫn Tuấn về nhà và nói là cậu anh em cùng cha khác mẹ của mình. Quá điên tiết nên từ đó Duy sống biệt lập, trở thành người thù hằn, luôn bức tức và nhất là với Tuấn, người bạn năm xưa của anh. Mọi chuyện từ đó mà rắc rối. Và càng ngày rắc rối hơn khi xuất hiện thêm trong đời anh là cô bé Như này.

Chuông điện thoại reo lên, là tin nhắn trên máy của Vinh và cậu ấy đang đi tắm trên lầu. Duy cũng không định nhắc máy xem làm gì, cậu tôn trọng quyền riêng tư của người khác. Nhưng khi đi ngay thấy trên màn hình nhấp nháy hàng chữ “Mẹ cần gặp con” nên cậu quyết định đi gọi Vinh:

-Vinh!!! – Duy hét rống lên bên ngoài nhà tắm.

-..... – Không trả lời vì Vinh còn bận hát vu vơ. (cha này rảnh ghê)

-Tắc kè bông!!! – Duy bức tức.

-Rét.....ttt. – cánh cửa phòng tắm mở ra, thò ra bên ngoài là cái đầu bầy màu vấy nước. – Mối kêu gì? ?

-Tắc kè! – Duy nhăn giọng. – Mẹ kiểm.

-Mẹ? ? ?

Vinh hét lên rồi đâm bổ chạy trần ra ngoài, trên mình quần đung một cái khăn tắm. Duy bức dọc.

-Cậu không lịch sự hơn được à?

-Chuyện gì! Cậu là con trai mà! Trừ khi... – Vinh nhìn lâu cá. – Cậu là tên biến thái thì tôi mới ngược!

-“Thằng cha này muốn ăn đấm!!! Rất muốn cho ăn đấm!!!” – Duy nghiêng răng, mặc cho Vinh vừa ôm lấy cái khăn vừa phi như bay xuống nhà tìm điện thoại.

-Nó ở đây này! – Duy cười đều cả, cầm lúc lắc cái điện thoại, mặc bạn Vinh phải chạy quần lên lần nữa.

Sau một hồi ngấu nghiêng màn hình điện thoại, Vinh bay vào phòng mặc đồ đầu đó rồi đi ra ngoài.

-Bên ngoài cũng toàn con trai mà làm gì cần lịch sự thế? – Duy giễu cợt.

-Nhưng trong đó cũng có mấy thằng biến thái lắm! – Vinh liếc hằm.

-Thằng này mày... – Duy chạy đến nắm cổ áo Vinh.

-Đây là nhà Vy, cậu giữ thể diện chút đi! – Vinh sửa cổ áo.

-Thằng này, mày dám dạy đời tao à!! – Duy nghiêng răng hét theo bóng Vinh rồi ga chạy trong trưa nắng.

Nói rồi, Duy nghĩ lại, đây là thời cơ tốt để anh rat ay trước Vinh. Chạy học tốc đi kiếm quần áo, rồi chuẩn bị phi xe đi ra thẳng bệnh viện thì có một bóng xe ô tô thân quen trở về...

Ngay sau đó là bộ dạng hốt ha hốt hờ của Như tông thẳng vô nhà. Chạy tuốt lên lầu vào phòng Vy. Duy chết đờ người thấy cái cảnh đó, nhưng bù lại anh thấy vui vui khi Như khỏe. Chợt có bàn tay đánh bốp vào vai làm Duy giật nảy mình:

-Làm gì đờ thế cha? – Tuấn cười ản ả. – Bạn gái về rồi kìa!

-Gi? ? – Duy đỏ mặt nổi gân máu điên lên.

-Thôi zùm cái đi. Mấy cậu coi chừng Như nó dùm, có gì thì chỉ cho nó ôn thi. Còn một tháng nữa thôi! Tôi đi có chút việc. – Minh lạnh tanh đi ra khỏi cổng.

-Ê tôi đi với! – Tuấn theo đà chuồn thẳng (chớ để ở lại cho gấu nó xoi thịt à!)

-Vào đi và ngậm cái mồm lại. – Ngọc vác cái ba lô nặng ịch của Như. – Phụ kiêng coi!!

-Đưa đây! – Duy trở tòi nổi gân xanh xách cái ba lô đi thẳng lên lầu.

Cả ba cô nàng ngồi dưới nhà, vào nhà bếp xem đồ ăn còn gì không. Lúc đó thì chị Bi lục tục đem đồ ăn về. Cả bốn nàng nấu ăn. Vy đun chảo dầu, ngửa người ra sau thờ dài:

-Con Như xem ra có phước gớm!

-Phước làm sao? – Ngọc đang rửa rau cũng quay lại hỏi.

-Được luôn hai chàng theo đuổi.

-Nói thì nói toẹt ra luôn đi, úp úp mở mở làm gì? – Chị Bi hất giọng.

-Chàng Duy nhà mình với ông Vinh đó chứ ai!!!

-Cái gì? ? – Một túi đồ ăn bự chẳng đánh xuống sàn nhà. Theo đó là hiệu ứng chết đờ người của cả bọn nhìn anh Hùng mới xách đồ ăn về.

-Làm gì mà hết hồn vậy? – Vy suýt một tiếng. – Lại đây nè nói cho nghe!!!

Vy thầm thì kể lại cái lúc mà cô đi rình trộm hai anh chàng Vinh và Duy mém đánh nhau vì Như. Mọi người hết ô rồi tới a theo lời kể. Anh Hùng còn râm rì bồi thêm vào là sao không để cho họ đánh luôn đi cho vui và bị một cú “chường” từ cây chổi mà Mi cầm thót vào bụng anh. Nhưng không khỏi bất ngờ khi thấy trên lầu im re im rít không một tiếng động. quyết định bỏ dở bữa cơm trưa đang nấu và rón rén bước từng bước một lên phòng Vy.

-Cái này sai rồi! Đã bảo nó không chia được mà! – Duy nhấn giọng như một thầy giáo.

-Chia nó vẫn ra kết quả chứ bộ! – Như cũng không vừa vênh mồm cãi lại.

-Làm sao chia được trong khi kết quả là số âm mà dương mới đúng. – Duy bực dọc. Đây này! Nhìn cho kĩ nè ha!....

Sau mấy tiếng đối đầu kịch liệt với mấy bài toán lí gì đó (đoán là vậy) thì mọi người gạt đầu nhau nhưng lại ghé sát tai vào cánh cửa khi có âm chuyển

mới.

-Như này... - Duy ngập ngừng. - Em thấy anh sao?

-Hả? - Như hơi đơ khi câu hỏi của gia sư bắt đầu có phần chệch hướng khỏi bài học. - Ồ... Đi gặp bạn gái hay sao mà diện oách vậy?

-Haiza!!! - Duy thờ dãi rồi ngồi phịch dưới ghế sofa. - Anh đi gặp người ta mà đau khổ lắm. Anh thích họ nhưng họ cứ càng ngày càng ghét anh mới đầu. Thậm chí còn rửa anh là tên biến thái...

-Anh đâu có.... - Như định nói gì rồi ngưng, làm mọi người ngoài này đứng tim. - À mà anh cũng biến thái chút chút.

-Chút chút là chỗ nào? - Duy đứng bật dậy.

-Ồ thì ở chỗ dám nắm tay người ta tùy tiện, bị thôi một cú thật đau mà vẫn không nhớ ấy! hahaha! - Như đắc chí cười văng.

-Hai người làm gì trong này! - Vinh hằng học bước vào. - Minh đâu?

-Anh Minh ở dưới đó mà!! - Như chạy ra nhìn xuống nhà dáo dác tìm anh Minh.

-Cậu vào đây làm gì? - Duy xếp sách vở gọn một bên. - Tôi đang chỉ cho Như học. Chuyện gì?

-Tôi hỏi Minh đâu?

-Chả đi rồi! - Ngọc cuối cùng phải lên tiếng làm cho Duy liếc xéo các - người - nghe - hết - rồi - chớ - gì!!!

-Đi đâu! - Vinh quay mặt đánh lại nhìn ai cũng khiếp.

-Em hông biết!! - Mi áp ứng.

-Có số điện thoại không? - Vinh mở máy ra.

-Có! - Ngọc nhấp nháy cái điện thoại. - Đây nè!

Chép xong số điện thoại Minh, Vinh lao như tên bắn ra khỏi nhà. Như nhìn theo lo lắng:

-Đi kiểu gì kì cục vậy trời! Ít gì cũng phải bảo toàn tính mạng chứ!!!

Duy hậm hực nhìn Như quan tâm đến Vinh còn coi Duy thì chà ra gì cả. Anh bỏ đi xuống nhà.

-Ông ghen đó! - Vy hất hàm.

-Ghen gì? - Như quay phắt lại hỏi, bộ mặt ngờ hết sức.

-Biết gì chà na mà nói! Học bài đi má! Sắp thi mà cứ cà ròn!

-Ồ học học! Học thôi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Làm Ôn Cho Con Hiểu Chuyện Gì Đang Xảy Ra!

Tuấn và Minh ngồi trong quán nhìn ra nắng gắt gao ngoài cửa. Nhìn Minh, Tuấn hất tay đẩy cái ly khỏi miệng Minh:

-Uống ít ít thôi! - Tuấn ra chiều thông cảm.

-Chuyện gì uống ít ít! Càng nhiều càng tốt! - Nói rồi Minh làm thêm một hơi.

-Nước ngọt uống nhiều không tốt đâu! (Chô cha trời! Tưởng uống bia chớ!)

- Tí khỏi ăn cơm, tớ không muốn ăn!

Mình đã nói hết cho Tuấn nghe mọi chuyện về Như, Tuấn cũng hơi sốc, nhưng thật sự muốn biết phản ứng của Như thế nào. Nếu như không hứa với Minh là không cho ai biết đặc biệt là Như thì Tuấn đã đi nói ngay cho Ngọc biết rồi. Ngồi tâm sự với nhau chả được bao lâu thì quán café bật cửa:

- Chuyện gì cần gấp tớ? – Minh nhìn Vinh liếc hằm.

- Cậu biết hết rồi...? – nhìn bộ mặt thiếu não, Vinh dường như hiểu ra mọi chuyện.

- Ủ! – Minh nhìn quanh tìm ghế. – Cậu ngồi xuống đi!

Vinh cho hay, cậu vừa mới gặp mẹ, mẹ cho biết cậu còn có một người em gái. Chưa kịp đoàn tụ với gia đình thì Vinh sững sốt khi nhìn đứa em trong hình mẹ đưa không ai khác chính là Như. Như mọi người đã biết thì Vinh có tình cảm với Như từ lâu, lúc mà hai người đầu với nhau trên sân nhảy. Nhưng giờ cậu phải kiểm tra lại tình cảm ấy, và một lần nữa khẳng định tình cảm dành cho Như chỉ là tình cảm anh em.

- Cậu làm ơn quan tâm nó nhiều hơn! Tớ chỉ có thể quan tâm khi mà Như đã nhận lại cha mẹ. – Vinh thở dài. – Nếu giờ mà tớ quan tâm lên thái quá, có khi Như hiểu lầm.

- Nó là em tôi mười mấy năm trời! Tôi biết rõ nó hơn ai! Thật tình... – Minh cười như mếu. – Nếu người ta nói hai anh em tôi giống nhau, tôi cho rằng họ cũng biết lừa gạt người ta ghê gớm!

- Nhưng mà... – Tuấn ngập ngừng nhìn kĩ lại. – Anh em cậu giống nhau thật!

Cả ba nhìn nhau, nhưng thật sự mà nói, Như nhìn rất giống Minh hơn ai khác. Còn Vinh chả liên quan tạo nào! Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Ở nhà, Như đang nổi khùng với mớ bài tập chỉ - có - thể - là - học - sinh - cấp - ba mà Duy dồn cho Như. Đơn giản vì Duy muốn cô đậu vào trường Chuyên ý mà! Duy là thầy giáo cũng cực kì hợp khi dạy cho Như. Đồng thời cũng gây cho Như áp lực nho nhỏ khi cứ muốn đi tới việc ra khỏi ranh giới bề bạn.

- Xong rồi! – Như ôm trán. Thờ dài một hơi sung sướng.

- Ừ xong rồi thì thôi em nghỉ đi! – Duy này giờ đang ngồi trên giường cầm điện thoại chơi game.

- Anh tránh ra cái! – Như đẩy Duy rớt xuống đất cái “Phịch!” mặc cho anh chàng la đau cô nhắm mắt và đánh một hơi ngay lập tức.

- Con bé này! – Duy nhìn Như, đắp cái chăn mỏng lên, chỉnh lại điều hòa.

Đang loay hoay thì cậu vấp phải cạnh giường, may mà chóng kịp chứ không đập người dè vào Như. Bây giờ mặt Duy và Như gần nhau hơn bao giờ hết.

Cảm thấy hơi thở nóng trên mặt, Như mở mắt tròn tròn nhìn... .

Theo phản xạ cô bật dậy, mà Duy thì ở cái thế không thể nào chống đứng dậy nổi nên vô tình môi chạm môi... .

Như nhắm tịt mắt, còn Duy thì bất ngờ với nụ hôn trời cho này, trống ngực đập thình thịch... .

- Á...! – Như hét lên thất thanh sau khi đẩy được Duy ra, cô cũng run không kém.

- Em... Như yên nào! – Duy kéo Như lại ngồi xuống, bị Như đẩy ra, mém cho một cái tát.

- Đồ biến thái!!! Anh là đồ biến thái!

- Ủ!!! Anh biến thái đấy được chưa? – Duy vì nghe lại câu nói này, nhớ đến khuôn mặt khinh khỉnh của Vinh thì bất chợt anh nổi điên lên. – Anh rất biến thái! Anh biến thái nhưng mà anh yêu em đấy được chưa?

Cả hai cùng chết đơ trước câu nói vượt miệng bất thành linh của Duy. Duy nhìn Như đỏ mặt, nhưng không hiểu nổi là Như đang nghĩ gì. Cô vuốt lại tóc, thở hắt một hơi, nhìn Duy lạ hơn bao giờ hết. Duy thì sững người, không thể bước nổi để ngăn Như không đi. Duy mườn tượng những ngày u ám còn lại, Như dần xa lánh cậu và tên Vinh khốn nạn ấy ôm Như trong vòng tay cười cậu khinh bỉ.

May là cả nhà không ai còn ở đây, mọi người đều đi qua quán của anh Hùng, có Mi ở nhà coi nhà nhưng đã chạy theo đuổi bắt với con chó của Vy vì nó không chịu về. Vào bếp lục tủ lạnh, cầm bịch sữa tu nguyên một lít. Đóng cái tủ lạnh một cái ăm, nhìn lên trên và rửa thơm.

- Thích sao bây giờ mới nói! – Như cười cười, khẽ chạm tay vào môi rồi giặt mình rửa lại, đánh lên đầu cái bóp. – Gì thế? Mình bị gì vậy?

Như tính cho Duy biết cô cũng có tình cảm với cậu. Không hiểu tại sao mà từ ghét nó thành yêu. Vì còn đang trong thời kì muốn thử lòng Duy nên cô một mực cho rằng đó chỉ là cảm nắng và để xem Duy có thái độ với cô thế nào.

Duy bước xuống nhà nhìn Như về mặt đau khổ hết sức. Như nhìn thấy nhưng giả lơ, bất tỉ vì to hết cỡ. Nhìn Duy một cái như lúc người ta mắng yêu. Rồi

cầm bì bím bím xem ti vi.

-Con bé này! – Duy lại bước lên phòng để cho Như được yên tĩnh. – Sao cứ thích để anh muốn ôm em một cái vậy chứ! (Nhưng mà có dám đâu?)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Lại Gặp Rắc Rối

Còn một tuần nữa là đến kì thi, lúc này là cấp tốc hơn bao giờ hết. Vì Mi học trường công nên không phải thi, còn Vy với Như thì lo mún sốt bàn chân nhưng giờ này còn học thì cũng chỉ bằng nước đổ lá chuối!

-Ngồi học gì giờ này! Đi chơi đi! – Anh Hùng véo má hai đứa em đang ngủ ngáy khò khò trên đồng sách ngón ngang.

-Mấy giờ rồi?! – Như mắt nhắm mắt mở.

-2h chiều bảy bề! – Ngọc nói, tay thọc nhẹ vào hông Vy làm cô nàng bật dậy.

-Đi chơi dùm đi cô nương ơi! – chị Bi ngán ngẩm. – Canh cho tụi bay học mà tụi chị đây còn đuổi theo.

-Nhưng... – Cả hai nàng đều nhìn nhau mà gãi tai, gãi tóc.

-Đi chơi! Anh bảo đi là đi! – Minh cầm cây chổi lông gà không khả thi cho lắm, ép hai nàng đi chơi.

Minh kéo cả đám ra đập thủy điện ngồi câu cá. Tuy môi hồng ngon nhưng mà cuối cùng cũng câu được mỗi người trung bình 2 con cá rô phi. Thế là đốt lửa, mua đồ, ngồi xôm xuống đất và chiến đấu. Cuộc vui này tất nhiên là có Vinh và Duy nhưng lạ là Vinh câu xong tách nhóm đi riêng nói muốn về nhà có việc, còn Duy thì cứ méo méo đến ngồi sát Như nhưng cô nàng vô tình gạt hẳn cu cậu qua một bên vì sợ ăn hết cá. (Ham ăn tốt độ! Kinh!). Xong đâu đó, cả bọn dẹp rác ra một bên, thuê bạt nằm dài ra ngoài đám cỏ, thi nhau đếm sao trên trời. Gió ngoài trời thổi mát mát êm để chịu. Mất Như đã lìm đim, rồi chìm vào giấc ngủ, Vy thì thần thơ lăm lăm theo bài hát quen thuộc cũng với Mi. Minh và Tuấn thì ngồi đằng xa chuyện trò còn Ngọc thì cầm điện thoại lướt web. Tất nhiên là Duy cũng sẽ ở đó nhưng cậu chọn cho mình một gốc cây và ngồi vì vu hát với cái loa tay.

Đến tầm 1h đêm, sao cũng đã nhiều hơn. Đa số thì đã ngủ, còn lại thì thi thố nhau vạch ra các chòm sao, nhưng chỉ trò chuyện rì rầm. Đây đúng là buổi đã ngoại tuyệt vời.

Đang lằng lằng trong dòng mộng thì...

-Boong....cheengg!!!! – Tiếng va đập của kim loại âm ỉ bên tai làm cả bọn choàng tỉnh, tim đập loạn xạ.

-Cái gì vậy? – mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

-Tụi bay tính ngủ ở đây à? Về nhà ngay!!! – Một bác bảo vệ đứng tuổi trên tay cầm cái nắp xoong với cái chày. Đủ hiểu bác đập để gọi mấy đứa yêu này dậy.

-Gi vậy bác??? – Tuấn gãi đầu. – Bác hông làm gì cho nhẹ nhàng hơn sao?

-Nhẹ nhàng nhàng gì! Cút nhanh, dọn cái đồng này đi! Tụi bay ở đây thêm giờ phút nào nữa tao bắt nhốt hết!

Không lo sợ cái bắt nhốt vì cả bọn còn con nít đâu. Nhưng với cái uy lực chà chùi để yên của bác bảo vệ thì cả bọn phải rút. Như dụi mắt:

-Tỉnh ngủ mất rồi!

-Ừ! Giờ không muốn ngủ nữa! – Ngọc gạt đầu đồng tình.

-Hay là..... – Vy liếc liếc.

-Đi bắt ma đi!!! – Như nhảy loi chơi.

-Gi! – Mi giật thót. – Ma hả? Ở đâu!

-Sợ thì em có thể về! – Anh Hùng choàng vai Mi về thấu hiểu. – Nhưng mà bọn này thì đi, chìa khóa đây này!

-Không! – Mi nhìn đoạn đường tối om – Em....đi....

-Vậy thì đi thôi!!!! – Cả bọn hào hứng.

Cả đám đi bộ vòng trên một con đường nhỏ, cây cỏ um tùm. Vì đi ra ngoài chỗ chơi là đi bộ nên giờ ai cũng phải cuốc bộ mà đi. Nhưng cũng thú vị là cây cối ở đây như kì hoang sơ, um tùm, dây leo mọc đại lâu lâu thò chạm vào gáy làm lạnh xương sống. Trên người mọi người có ba con dao nẩy dùng làm cá đề tự vệ. Một cái cây vót nhọn rẽ đường đi. Kết thúc con đường là một căn nhà bỏ hoang, đủ để thấy nó xây rất đồ sộ nhưng bị rêu rong bám đầy. Một bên căn nhà đã bị đổ nát.

-Chỗ đây à? – Tuấn nhìn quanh. – Sao hông thấy ai hết ta?

-Điên! Thấy chết liền. Sao giống trong phim ma Thái Lan quá vậy ta? – Duy nhìn quanh ngôi nhà dò xét.

-Vào đi! – Minh đẩy nhẹ cửa, cửa không khóa.

Cả bọn lách vào, bên trong là một cái bàn trải khăn trắng nhưng sạch sẽ như mới giặt tinh tươm. Trên đỉnh đầu là bộ đèn chùm có hai cái đèn còn loe loét sáng. Dưới sàn nhà bằng gỗ bám bụi có vài dấu chân người.

-Có ai ở đây à? – Ngọc khẽ thốt lên, cả bọn rón rén hết mức có thể.

-Hay là....của ma??? – Mi sợ sệt nhìn nghi ngại.

-Ma làm gì có chân! – Như khẽ nhắc cái khăn lên. – Nó toàn bay và có trùm cái này lên nè. Hay là đem cái này theo đi!!! – Như lôi cái khăn, Duy nhấc lên người. – Mối giết sao?

-Kì lạ....ma biết giết đồ??? – Cả đám reo khẽ lên lạ lùng nhìn ánh đèn le lói phía góc tối ngôi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Lạc

Thở hổn hển sau cuộc rượt đuổi, Tuấn và Mi bị lạc, phải trốn trong một phòng không có lấy một ánh sáng. Cầm chiếc đèn pin mà Tuấn chả dám bật, để Mi phải co ro, bầu lấy tay Tuấn mà run lẩy bẩy.

-Đừng sợ, có anh đây rồi! Chả có ma nào dám hại em đâu! – Tuấn vuốt lấy mái tóc mà cho là của Mi.

-Em hông sợ ma... - Mi vẫn còn run. – Em sợ chết.

-Haha! – Tuấn cười thờ phào. – Đi chinh chiến lâu nay mà sợ chết à!

-Nhưng bọn nó có vũ khí!

Tuấn giật mình sờ vào túi quần, chạm vào con dao sắc, nó khẽ vào tai Mi đợi trời sáng thì nghe một tiếng động lớn làm cả đám trong căn nhà nín khe, không dám thở.

-Kiểm tụi nó nhanh đi! – Một người đàn ông quát lớn. – Trời sáng mẹ nó luôn bây giờ! Khốn nạn tụi này, có sáu đứa con nít mà làm ăn chả được con mẹ gì hết!

-Đại ca, nó trốn trong nhà, đằng nào cũng tìm ra. Chứ chúng nó mà ra ngoài đã bị mấy thằng kia đâm lòi phèo ra rồi!

Nghe chữ “Đâm lòi phèo” thấy lạnh xương sống. Tuấn đuổi thẳng chân, nhắc Mi làm theo, ắc hẳn anh muốn chiến đấu theo kiểu “Chạy là nhất” đây!!!

Quay lại cái tình trạng mỗi người một phương, à không, mỗi cặp một nơi mới đúng. Sau khi lò dò theo dấu bóng đèn thì phát hiện ra 3 lối đi đen ngòm. Vì quá tò mò nên chia cặp ra đi cho mau. Tuấn đi với Mi, Ngọc thì bầu theo Minh còn đương nhiên là Duy cò cò theo Như mặc dù cô nàng không thích. Nghe có tiếng nói chuyện thì cả đám lần theo. Đến khi phát hiện ra rồi thì...ai nấy vác cổ lên mà chạy...

Căn nhà này nghe tiếng đồn là nhà ma, nó là căn biệt thự (Nghe giống Đà Lạt nhè) nhưng lại mới xây. Nghe đồn đầu có vụ cướp bóc gì đó, tên cướp bị đánh chết nên căn nhà ấy giải tán, chẳng ai dám mó mé đến gần vì sợ đầu hồn tên cướp kia còn lai vãng. Nghe có ma thì đi bắt ma, đó là chủ trương của Như và Minh. Dù hai anh em tìm đường vào căn nhà hai lần nhưng luôn bị bắt trở về vì có bảo vệ đây trông. Nhưng bổng độ này chả ai trông nom gì nên lẹch thời cơ mà xuất phát.

Thì ra vẫn có người đến sống trong căn nhà này, nhưng đương nhiên là côn đồ. Chẳng có ma mãnh gì cả, vì đây chỉ là lời đồn thổi (Cướp chết thì đâu có oan đâu mà còn hồn nhỏ). Nhưng lỡ vào hang cọp, mọi người ngờ đâu đây là đầu mối thu mua ma túy. (Nghe nói nó bán chất gì hay lắm cơ mà không biết) Thấy bóng người lạ, bọn chúng rụt theo, mau chân nên ai nấy đều chạy tán loạn, vì đám số sang chưa cái mặt ra trong bóng đèn nên chúng thấy mặt hết mấy đứa là phải.

Sau một hồi chạy loạn, giờ đã là 2h sáng. Chỉ còn tiếng rười rỗng hồ nữa là mặt trời lên. Tại phòng khác, Như đang đưa mắt cố len qua kẽ cửa mà nhìn cho rõ, Duy thì hì hục lắp lại cái điện thoại này đánh rớt (Pin một nơi màn hình một nẻo, tiếc là bể cái màn hình rồi!). Thấy bóng người tới, Như ngồi thụp xuống, kéo tay Duy sẵn sàng. Nghe tiếng bước chân đã gần...

-Mấy điên à! – Nghe tiếng thét lớn người định mở cửa bỗng dừng lại.

-Tao....

-Mày biết chỗ đây là chỗ nào không?

-Ờ...tao biết chứ...nhưng mà lỡ...

-Lỡ bọn nó vào đây chứ gì! Nghe này, nếu bọn nó có vào thì cũng thấy cái xác đó, hoảng hồn mà chạy ra, chứ huống hồ chỉ mày, vào đó xiu tại chỗ.

-Tao... đâu có xiu...tại lúc đó tao đau tim mà. – Tên đó vẫn chống chế.

-Thôi đi mày ơi! Mày là người đầu tiên vào đó. Nhờ mày đi tiên phong nên đại ca còn biết mà niệm phong nó lại. Tụi tao mà nhào vô đó có nước như mày. Đẹp mẹ nó đi, kiếm chỗ khác. Cái nhà này rộng chứ có bé đâu!

Kết thúc cuộc trò chuyện ở đây.

Như và Duy toát mồ hôi nhìn nhau thét khẽ:

-Trong này có xác à???

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bí Mật Cái Xác Trong Phòng Trống

Chiếc điện thoại đã được sửa chữa hoàn hảo, tiếc là bể cái màn hình. Duy thờ hồn hên, nhìn quanh bật chiếc đèn leg nhỏ bé, chiếu vào chiếc giường phủ ra trắng xóa, ở dưới lớp chăn, có vật gì nổi lên rất giống hình người.

Tắt chiếc điện thoại, Duy che mặt, vuốt mồ hôi. Như vẫn còn ngoan cố, chộp lấy chiếc điện thoại soi đường tìm ánh sáng. Đến bên chiếc giường, tay run lật tấm chăn ra...

Chân Như muốn rời khỏi mặt đất, miệng há hốc định thét lớn, nhưng đã định thần lại kịp thời. May mắn bọn chúng không phát hiện ra cô...

Cô phẩy tay ra hiệu trong ánh đèn yếu ớt, bảo Duy lại gần.

Một màu da trắng bệch với đôi mắt trắng toát như nhìn chăm chăm vào Duy và Như...

Được một lúc tìm kiếm bờ hơi tai, bọn người xấu (xấu cả ngoại hình lẫn tính cách một cách đau đớn) đành ngồi thờ dốc trong phòng khách.

-Muahahahahahaha...!!!!!! – Một tiếng cười man rợ không rõ nguyên do phát ra từ trên mái nhà.

-Gi?? Gì vậy? – bọn buồn lậu ngờ ngạc đến khó tin.

Ngọc, Minh, Tuấn và Mi điếng cả người, lạnh toát mồ hôi. Nghe âm thanh đầy ma quái ngay tầm ba giờ sáng ai mà không hoảng hồn được. Run rẩy nhưng không dám thét lên, chỉ rí tai nhau lấy bình tĩnh.

-Muahahahaha...!!!! – tiếng cười đồng với tiếng như tiếng va chạm của kim loại vang lên.

-Đứa nào bày trò đấy, phá không cho tao làm ăn à!!!!?? – Tên đầu sỏ như điên tiết lên.

Đề xem ngày mai ra sao.

Đó là một buổi sáng kinh hoàng khi mọi thứ hỗn độn. Đặt báo thức sai báo hại dậy muộn. Cặp vở quăng lung tung và hai đứa chỉ cầm duy bốn chiếc bút bi cùng với bộ thước kẻ lên trường, còn cả máy tính nữa. Hành trang thi chuyển cấp nhiều đó đấy.

Môn đầu tiên là gì? Văn!

Đó là niềm sợ hãi tột bậc cho tất cả mọi thành phần học sinh (trừ mấy thánh tâm hồn ước chèm mẹp thi hồng nói!). Vy ngồi phang tất cả những gì đã biết về Thúy Kiều. Còn Như thì sao, cắn bút ngóng ngoài ngõ, viết vài dòng miêu tả về mấy nhân vật ác chiến.

Mười lăm phút cuối cùng, là một cuộc chiến sinh tồn!

-Các em chuẩn bị nộp bài! – Câu nói kinh điển cuối giờ vang lên.

Học sinh có tật, đầu buổi ngồi cắn bút, cuối buổi ngồi viết ráng. Phải nói là vận tốc viết văn bây giờ là vận tốc ánh sáng. Thật là, Vy đã xong bài xin ra từ lâu, còn Như ở đâu à? Kết bài còn chưa xong mà!

-Còn năm phút nữa!

Tốc độ kinh hoàng được đặt cách cho lần đua này. Như trống ngực đập thình thịch như chạy việt dã.

Còn vài từ nữa thôi!!!!

-Nộp bài!!!!

-Quà!!!! – Và Như đã vô địch cuộc thi đó.

Người ta thi xong dò kết quả, hai chị kia thi xong quăng bút ra về.

Tiếng anh thì hai cô nhóc phê ru mà băng qua, còn toán nữa thôi, anh vẫn nhắm trên trung bình là được rồi!

Tiểu là não của Vy hôm đó không cánh mà bay, Như thì loay hoay sai mất bài 2 điểm.

Cuộc đời thật là đáng lòng!

Có đáng bằng chuyện bố mẹ về nhà hay không?

Tất nhiên là không!

Chiều đó, chuyến xe định mệnh đưa bố mẹ Như về nhà. Cả nhà được phép thoát vĩa khi Như chào bố mẹ bằng bước chân té nhào lăn quay. May sao còn ngóc mặt lên cười hi hi. Giờ này mong hai nàng chắc sung to, không đậu vào trường này đối với cả nhà là tận thế.

Ba hùng hồn đón taxi đi xem điểm. Anh Minh hết lời can ngăn nhưng không thành. Biết chắc mình rớt nên vừa vào xe, mặt Như đã bí xị.

-Chà đông ghê! Làm sao mà vào được đây! – Mẹ Như bần khoản.

-Đề ba! – Ba chạy lên phòng hội đồng.

Và sau đó tiếng loa làm Như giật bắn, đỏ mặt tía tai muốn độn thổ.

-Xin làm ơn xếp thành hai hàng! A lô, làm ơn xếp thành hai hàng!

-Xin làm ơn cho tôi vào! – Tiếng mẹ Như to không kém.

Như ôm lấy mặt, đề phòng gạch đá ném vào.

Trên bảng tin niêm yết danh sách học sinh trúng tuyển...

Như hồi hộp...

Và giờ này cả trường im lặng nhìn cô khi tiếng thét vang lên:

-Mẹ ơi con đứng nhì!!!!!!

Đó là âm thanh vỡ òa trong sung sướng, Như bằng điểm cô bé đứng ba, vì có huy chương hội hội khỏe Phù Đồng năm ngoái nên cô được ưu ái hơn xếp về nhì!

Khỏi phải nói, về nhà, cái địa ngục trần ai biến thành thiên đường với bữa tiệc linh đình không thể tả!

Như bắt đầu với cuộc sống cấp ba đầy máu lửa từ đây!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Đồng Phục

- Con thể là có chết con cũng không mặc áo dài! - Như đỏ quạu khi mẹ nhất đến nó.
- Nhưng quy định nhà trường..
- Con có thể học trường khác, con không mặc áo dài! - Như khề rùng mình. - Mẹ biết con ghét và sợ nó tới mức nào mà!
- Nhưng... - Bà Hoa lắc đầu.
- Con sẽ đi gặp thầy hiệu trưởng nếu cần!

Như bỏ ra ngoài, thở hổn hển, việc nói chuyện với mẹ việc này chẳng khác nào bệnh của cô lại trở dậy. Đã từng ngất vì quá...sợ với đồ của con gái. Giờ này thì phải là dép cao gót và áo dài. Như toát mồ hôi tránh nghĩ tới nó. Không hiểu sao cô lại như vậy.

Có ai hay rằng, cô bé Như năm tuổi đã cảm nhận thế nào với hình ảnh một đứa con gái? Hoang mang, lo sợ, không hiểu sao Như luôn cảm nhận như tất cả mọi thứ thuộc về con gái, điều mà nữ tính đều là cái có thể khiến cô tất tởm đến nơi. Vì vậy, mặc áo dài chả khác nào cô tự đẩy dọa bản thân mình.

Tối thứ năm là ngày giao lưu học sinh mới. Ở đây mọi học sinh đều được cấp đồng phục của nhà trường, có thể làm quen trước bạn nếu muốn. Thực sự Như không mấy may nghĩ ngợi nhiều đến vui đùa cùng bạn bè mà phải làm thế nào có thể gặp thầy hiệu trưởng.

- Toàn thể học sinh khối 10 vui lòng tập trung nhanh về hội trường!

Tiếng loa phát thanh lập đi lập lại kéo những cô cậu học sinh đầu cấp lục tục kéo nhau về hội trường. Như bỗng tách nhóm, chạy nhanh đến bác bảo vệ.

- Thưa.... - Như thờ không ra hơi khi tách khỏi dòng người chật chội. - Bác cho cháu xin gặp thầy hiệu...
- Rẽ phải là tới rồi! - Bác bảo vệ không chờ cô nói hết câu, vội vã đi ra cổng.

Hít một hơi thật sâu, cô bước vào trong.

- Dạ em chào thầy! - Như lễ phép.
- Chào em, em là...
- Dạ là con tôi thưa thầy!
- Mẹ?! - Như nhảy căng lên khi thấy mẹ ngồi đối diện thầy hiệu trưởng.
- À ra là vậy, em ngồi đi. - Thầy hiệu trưởng tuổi tầm trung niên, hướng tay về phía ghế còn trống.
- Thế thì ta bắt đầu...

Cuộc nói chuyện diễn ra suông sẻ hơn. Thầy hiệu trưởng đồng ý cho Như miễn mặc áo dài, nhưng việc này bắt buộc phải thông báo trước trường đề phòng nề nếp bị đảo lộn. Như thở phào. Thả như thế còn hơn phải tù túng trong mảnh vải dài thướt.

Như quyết định nhận đồng phục sớm và nhảy về cùng mẹ.

- Sao mẹ tới đây?
- Mẹ là mẹ của con. - Bà Hoa chỉnh lại áo khoác ngoài. - Mẹ không được đến à?
- Dạ không...nhưng...
- Ừ thì mẹ thấy con nói năng chưa rành, sợ làm phật lòng thầy hiệu trưởng, có chuyện con gái mẹ thì khổ thân!

- Hi hi. - Như chỉ biết cười trừ, ôm vai mẹ.

Và cuối tuần đó, cảnh bịn rịn khó tả được diễn ra. Mi, Duy, Ngọc và Tuấn lên xe để về nhà. Minh có vẻ hơi buồn, đại khái là buồn khi Ngọc ra về. Phải nói Như là người hóm hờ nhất vì nhận được một thùng sữa Vinamilk từ chị Ngọc hẳn hoi. Nhưng không khí buồn cứ bám lấy không khí ấy.

- Hè năm sau.. - Tuấn lắc đầu. - Chắc năm sau không có hè đâu!

- Ủ, năm sau thi đại học rồi. - Ngọc thờ dài.

- Tụi này sẽ về, à không, tới thăm mấy đứa! - Duy nhe răng cười nhăn nhó.

Cả bọn chuẩn bị đi thi..

- Khoan đợi tôi với! - Vinh từ đâu nhảy tới, với ba lô lên chặt quần áo trên lưng.

- Tên này.... - Duy nghiêng răng.

- Tưởng cậu đến trễ! - Tuấn nói lớn với Vinh, quay sang thì thầm với Duy. - Xe tôi, tôi muốn chở ai thì chở.

- Tùy! - Duy tức tốc phóng lên ghế trước ngồi.

- Xin lỗi. - Vinh giờ này đã nhuộm lại tóc màu đen, nhưng còn hơi hun đỏ.

- Anh đi đâu đó!? - Như nhìn cái ba lô.

- À anh đi theo tiếng gọi gia đình. - Nghe Tuấn xi một cái Vinh nhe răng cười. - Đại khái là anh đi Nha Trang về với ba má.

- Ủa vậy hả. - Như gãi tai. - Thế còn ông bà...

- Ông bà anh đi trước rồi! - Vinh quăng ba lô lên xe, chụp lấy tay Như. - Anh hứa là một ngày nào đó, anh em mình sẽ đoàn tụ.

- LÊN XE!!! - Duy găng lên khi thấy cảnh tượng nóng mắt trước mặt.

- Thôi anh đi ghen! - Vinh vẫy tay.

- O...dạ... - Như đứng thờ người ra đó.

Minh bỗng quay mặt vào, nén cho nước mắt không tuông ra.

Bà Hoa bỗng quay sang Minh, từ vẻ mặt buồn chuyển sang hơi hốt hoảng khi nhìn sang Minh.

- Con à...

- Dạ con không sao. - Minh cười dấu nỗi buồn. - Con có việc rồi, xin lỗi mẹ.

Minh quay đi nhanh vào nhà.

"Như à, anh còn là anh của em được bao lâu nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Một Nhóm Người Kì Dị

Buổi sáng đầu tiên vào trường.

- Đây! - Vy hét lớn, kéo Như ra khỏi đám đông.

- Sao?!

- Mi không mặc áo dài. - Vy phớt lờ khi nghe Như hỏi lại "Thì sao?" - Mày biết tin gì động trời chưa?

- Chưa! Con này hỏi vô duyên!

- Con Linh đó, học chung lớp tao.

- Ủ thì sao?! - Như quay đi. - Ể mà khoan đã, mày học cùng lớp tao.

- Thì đó, con Linh học cùng lớp tụi mình, không có mày, tụi nó bầu con Linh làm lớp trưởng mới đâu.

- Gì... - Như hơi phẫn nộ. - Thôi kệ nó, dù gì thì tao cũng không thích làm.

- Mày chịu làm nô lệ của nó ba năm trời??? - Vy tròn xoe mắt nhìn.

- Thì kệ! - Như thờ ra. - Đàng nào tao cũng phá luật rồi!

Hai cô nàng rảo bước nhanh về hàng ghế của lớp mười. Như không khó khăn mấy để tìm lớp vì có Vy đi theo. Hai cô nàng đi đâu cũng đều bị mọi thể lực ánh mắt nhìn ngó. Có gì lạ đâu khi Như là đứa con gái duy nhất không mặc áo dài.

- Con bé ấy sao vậy nhỉ?

- Ôi trường này nổi tiếng khắc khe nề nếp cơ đấy!

- Chắc nó hoảng với ba vòng như một dây mả.

Mọi lời nói đều có phần hơi ác ý khi nhìn thấy Như đi qua. Nhưng cô nàng chẳng quan tâm, dậm chân bước qua một cái vèo.

Thời khắc rất thiêng liêng của Như cuối cùng đã tới.

Sau khi lời giới thiệu của thầy hiệu trưởng kết thúc, cả trường vỗ tay phấn khởi hoan hô. Và cuối cùng...

- Thầy xin có đôi lời nhắc nhở các em một chút đặc biệt là đối với các em nữ.

- Chắc rồi. - Có tiếng xì xào xung quanh. - Con nhỏ đó chết chắc rồi.

- Về việc mặc áo dài... - Thầy hiệu trưởng như vừa khẳng định mối nghi hoặc đó. - Đối với em Nguyễn Huỳnh Khánh Như lớp 10A1, được phép mặc đồ tây thay cho áo dài vào những buổi đồng phục áo dài đã quy định của trường. Thầy đề nghị các em nữ còn lại mặc đúng tác phong. Trường hợp của em Khánh Như có lý do chính đáng và đã thông qua quyết định của nhà trường.

Sau đó là loạt ánh mắt trở nên tò mò nhìn về phía Như.

- Chúc các em tuần học đầu tiên thật tốt!

Câu nói cuối của thầy hiệu trưởng không lấy một tiếng vỗ tay vì cả trường đang dồn mắt về phía Như.

- Buổi chào cờ đến đây kết thúc! Các em về lớp.

Không khí buổi chào cờ đầu tiên trở nên hết sức ảm đạm.

Giờ đầu tiên là tiết của cô giáo chủ nhiệm.

- Chào các em. - Một cô giáo trẻ tuổi nhưng nghiêm nghị tươi cười nhìn học sinh mới. - Cô tên là Lan Anh, từ hôm nay sẽ trở thành giáo viên chủ nhiệm của các em.

Sau đó là một loạt giới thiệu của mọi người trong lớp. Hết tiết đầu, tiết hai y chang vậy. Và thầy cô cũng thông báo đây là tuần làm quen lớp nên không học hành gì hết. Đến giờ ra chơi, Như bắt đầu làm quen được bạn mới.

- Này.. - Một cô bé tóc ngắn bần trên. - Cậu là Như hả?

- À ừ! Đúng rồi! - Như không muốn hỏi câu "tại sao cậu biết?" vì nghe nó thừa quá.

- Cậu sướng thật, được mặc đồ tây.

- Cũng phải cật lực lắm mới được.

- Vì sao được hay vậy?

- À thì... - Như bỗng ngồi thẳng lên. - Lý do cá nhân, tớ... bị bệnh.

- À... - Cô bé ấy lắc lắc mái tóc. - Vậy cũng có một kẻ lập dị như tớ.
- Cậu... - Như nhìn từ trên xuống. - Mà lập dị.
- Ủ' thì... đúng vậy mà. Người ta toàn gọi tớ là Lập Ái Dị, thay cho cái tên Lê Ái Duyên.
- Ôi! - Như cười rúc rích. - Mình xin lỗi chứ...bạn coi bộ hơi...bình thường đấy.
- À tất nhiên! - Duyên cười xòa. - Mình chỉ lập dị khi đang ở mức tự tin quá đáng!
- Cái đó mà kì lạ sao được chứ!!! - Như cười lớn hơn.
- Chà, bạn mới của nhau sao? - Linh từ đâu đi tới, tất nhiên sau đó cũng là hai cô nàng đang em.
- Này, bạn "THÂN" tui đó nghe! - Duyên nhắc về thách thức.
- Ồ vậy sao? - Linh cười nhún nhoe. - Hai đứa kì dị làm bạn với nhau, về đúng thôi.
- Này! - Như đứng lên. - Cô nương muốn mặc áo dài đánh nhau ở đây à?
- Mày... - Linh trừng mắt nhìn.
- Thôi, con này không dám, mời bạn trước. Cháp đấy!
- Đi! - Linh rít lên khe khẽ, quảy gót đi, chợt quay lại. - Mày phải dưới quyền của tao cả thôi.
- Không ai sai khiến được tao! - Như nói như hét lên.

Lớp im phẫn phắc nhìn Như, về nhìn như thấy một nữ đại ca sắp xuất hiện.

- Mình tôn trọng ý kiến mấy bạn khi cho nhỏ đó làm lớp trưởng. - Như cảm thấy mọi ánh mắt đều đổ dồn về mình. - Nhưng mình có oán với nó nên không ăn nói tử tế được. Đành vậy.
- Ờ thì... cũng có vẻ hơi hận rồi! - Một cậu nam lên tiếng.
- Sao? - Như đưa mắt nhìn có hơi còn giận dữ.
- À không không... - Cậu nam đó xua tay. - Ý mình là cậu lớp trưởng ấy nhìn cũng được, hóa ra trời ơi hơn mình tưởng.
- Cũng được cơ đấy! - Vy bĩu môi. - Nó được lên hạng cũng được từ khi nào thế.

Cả lớp im lặng.

- Lớp mình nhiều nam thật nhưng có khối gì nữ "xinh". - Vy nghiêm hàm. - Đẹp cái nỗi gì.
- Mình có nói bạn ấy đẹp đâu! - Cậu nam ấy nhăn mặt. - Ý mình thì con gái nào chả đẹp, ừm thật ra cũng được ở đâu thì tính tình ấy, mới đầu nghĩ không phải thế.
- Rồi từ từ nó hơn thế! - Như ngồi phịch xuống bàn.

Cả lớp trở lại vị trí ngồi, cậu nam lúc nãy lên tiếng ngồi cách Như một bàn quay sang:

- Mình là Duy, rất vui được học chung với cậu!

Như hờ hững ờ một tiếng. Bỗng có thấy trong lòng nhột nhột khi nghe tiếng Duy. Như nhớ lại cái cảnh Duy nằm đè lên Như trên giường.

- Không thể thế được! - Như đập trán cái bốp.

Và cả lớp lại quay sang nhìn cô nàng.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đừng Động Vào Em Tôi!

Trời mưa tầm tã, mưa không dứt, định bụng chạy đầu trần về nhưng nghĩ tới viễn cảnh nằm chết trên giường làm Vy và Như ngao ngán. Ôi trời, đừng gì về xem phim có phải hơn không?

- Này, tính nhìn mưa thế hoài à? - Vy nóng ruột.
- Chứ biết sao giờ, à, mang theo phone không? - Như nhìn mưa ngao ngán.
- Quăng nhà sạc pin rồi!
- Giá mà có áo mưa thì được rồi, còn mớ báo cáo thực hành mai phải nộp nữa!
- Ừ thì... - Vy hét rõ to, làm Như giật mình. - Trời ơi, cho cái áo mưa để tôi về nhà đi!!!!!!
- Áo mưa nè con!

Có đập vào đầu hai đứa cũng không thể nào ngờ được có một cô như tiền xuất hiện, chia ra một cái áo mưa tiện lợi.

- Ô, cô...
- Con cầm đi, không cần cảm ơn đâu! - Cô ấy cười nhẹ nhàng, ấn cái áo mưa vào tay Như, vội vàng đi không quay lại, như muốn che dấu cái gì đó.
- Sướng nhè!!! - Vy trề môi, không khỏi ganh tị. - Có người giúp ngay, tui kêu trời mà, có phải nó kêu đâu mà giúp nó chứ!
- Toạt!!! - Âm thanh xé rách làm Vy giật mình.
- Ấy, Vy có nói gì đâu? - Vy nhìn bạn hoang mang tột độ.
- Chứ không lẽ 2 đứa 1 cái áo? - Như đứng đưng.
- Ý là....
- Che lên rồi chạy lẹ đi!

Nói đoạn, Như một tay cầm áo mưa, một tay rò ga, chạy vút đi, sau đó là Vy.

Người phụ nữ trong một chiếc ô tô hạ kính xuống, nhìn nhòai người ra bóng người chạy xé không khí.

- Thôi đi được chưa em, con bé ồn rồi mà!
- Ừm, được rồi anh..

Chiếc ô tô nổ máy, chạy vút theo hướng ngược lại.

- Nói hai lên hai đưa áo mưa cho, sao để 2 đứa tèm lem vậy? - Minh nổi cáu.
- Kệ, có người đưa áo mưa rồi mà hai! - Như bướng bỉnh xốc đồng sách ra.
- Một người không quen biết, nhẹ nhàng trao tận tay chiếc áo mưa... - Vy ngân nga.
- Ai thế? - Minh nheo mắt.
- Đã bảo không quen rồi mà hai! - Như nằm dài ra. - Mà cô ấy tốt thật, biết mình đang cần. Nhà còn gì ăn không hai?
- Còn hộp sữa dưới đó. - Minh quay ra. - Mà em không quen thật à?
- Ừ, nhưng nhìn cô quen quen sao ấy! - Vy ngả người ra. - Giống, hơi giống....
- Giống ai?? - Minh và Như đồng thanh hỏi.
- Giống hai người ấy! - Vy nhìn nheo mày. - Phải có họ hàng gì không?
- Tào lao! - Như cốc đầu Vy cái cốp. - Chưa gặp, không quen!

Như chẳng bận tâm, nhưng Minh rõ ý thức mắc. Chuyện cho không một cái áo mưa không phải nhiều nhỏ gì, nhưng sao lại là Như, có Vy cần ở đó nữa mà, không lẽ...

Minh vọt chạy khỏi phòng, ra đến cổng, anh tìm kiếm một cái gì đó để chứng minh mình nghĩ đúng. Nhưng trả lại anh là khoảng không chẳng có ai.

- Chắc không phải... - Minh lẩm bầm - Không phải, thời gian chưa tới...

Minh chợt quay cuồng khi nghĩ đến điều đó, cậu mím chặt môi, hai hàng nước mắt chảy dài trên má.

- Anh khóc à? - Như gí sát mặt mình vào anh, hơi còn mùi sữa trên mũi làm Minh nhăn mặt.

- Anh làm gì có khóc? - Minh hỏi giật lại.

- Đây này! - Như quệt tay lên má anh để chứng minh.

- Nước mưa! - Minh chỉ nhanh, anh ướt hết người vì nước mưa tạt vào.

- Ai bảo đứng đó vậy? - Như không buông tha.

- Lương tâm

Minh đi thẳng một mạch. Như quay lại nhìn khó hiểu. Rõ là anh mình khóc, anh ấy đã khóc, nhưng, vì chuyện gì?

Sáng hôm sau, Minh dậy từ rất sớm, cậu quyết định đi bộ một vòng quanh khu phố nhà mình. Cậu đi nhưng suy nghĩ rất mông lung, mặt dù cấm mặt xuống đất mà cậu chẳng thèm tránh những vũng nước mưa.

- Này, đang điên chuyện gì sao chàng? - Một chàng trai vỗ vai Minh làm cậu bưng tỉnh.

- Cái... - Minh chợt dừng lại. - A! Vinh! Sao, sao cậu lại ở đây?

- Ủ thì đi dạo. - Vinh nhe răng cười. - Còn cậu?

- Đi dạo thôi. - Minh cười đáp lại.

- Đi dạo? Đi giống đi bụi chó dạo cái nòi gì!

- Thôi bỏ đi, mà cậu đến đây với ai? - Minh chợt nhớ ra điều gì, hỏi gấp.

- Bố mẹ tớ, tớ tới thăm... - Vinh ngừng lại, nhìn khuôn mặt biến sắc của Minh.

- Bố mẹ cậu, nghĩa là... - Minh thăm thì. - Bố mẹ Như đang ở đây.

- Ủ, tớ định tới thăm Như.

- Cái gì? - Minh trừng thẳng mặt cậu bạn.

- Tớ... - Vinh bối rối khi nhìn thấy gương mặt dữ tợn đó, như thể Minh chuẩn bị cho Vinh một đám.

Đúng, Minh muốn cho Vinh một đám thật. Minh tức giận vì ba mẹ Vinh ở đây. Phải, chỉ có cậu, và bố mẹ cậu, biết rằng Như là con nuôi. Nhưng Minh đã thương Như như là em gái ruột, cậu không thể nào cho Như biết được, và dẫu cô có chấp nhận cha mẹ ruột của mình, anh cũng không đành lòng để cô đi.

- Tội cảnh cáo cậu, tránh xa em tôi ra. - Minh nói nhỏ nhẹ, pha chút hăm dọa.

- Nhưng mà tớ, cậu biết tớ phải... - Vinh nóng mặt.

- Tội không đùa đâu, tránh xa em gái tôi ra! Nếu cậu đụng đến nó, chỉ chạm đến thôi, đừng trách tôi!

Minh giận điên lên, bỏ đi một nước, cốt để tránh đám nhau. Vinh đơ người ra, nhưng rồi cậu hét lên:

- Cậu quá ích kỷ!

Minh dừng lại, cậu quay gót, xông đến thẳng túm lấy áo của Vinh:

- Cậu nói tôi ích kỷ? - Minh nghiêng răng. - Phải, tôi rất ích kỷ. Nhưng thử nghĩ xem, nghĩ xem một đứa em sống từ lúc nhỏ đến lớn với tôi, biết bao nhiêu yêu thương tôi dành cho nó, mà, mà tôi để cho nó gọi cậu là anh trai à! Nhớ cho kĩ đây, tôi là anh trai nó, tôi không cho phép ai làm tổn hại đến tinh thần con bé, lúc đó, đừng trách sao tôi ác độc!

- Tôi là anh ruột nó! - Vinh đẩy Minh ra dứt khoát. - Cậu vừa cướp đi bổn phận làm anh của tôi đấy!

- Nhưng nếu vậy, ai cũng bảo anh em tôi giống nhau? - Minh buộc miệng nói ra, trong lòng không khỏi phân vân.

Anh quay đi, rảo bước nhanh để không muốn nghe lời nói nào nữa. Nếu Như thuộc con người khác, tại sao hai anh em lại giống nhau đến vậy, tại sao, hay, hay là đây chỉ là một trò đùa??

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Anh Sẽ Đến Cứu Em! Anh Hứa Mà!

Vy bỗng đồ bệnh nằm dài ở nhà, báo hại Như phải ôm mớ sách vở lên chếp thay, may cũng nhờ có cô bạn Duyên cầm hộ, chứ một buổi năm tiết, ai vác cho nổi?

Thường vào thứ Bảy, sau khi học xong, Vy và Như ghé qua quán của anh Hùng một tí. Lần này thì Duyên xin đi theo, với lý do hết sức đơn giản: Tớ về một mình không được.

Duyên mắt chữ o mồm chữ a nhìn quanh ngó dọc cái đồng suu tập suu tiết gì của anh Hùng trưng trên kệ. Như không quan tâm lắm, dù cho anh Hùng bỏ lô ba la đủ thứ với lính mới. Như chạy tít vào trong tìm chị Bi.

- Chị ấy về rồi! - Anh Hùng gọi với theo. - Như lên đây em này, nhờ cung cái này xí.

- Chơi kì vậy, rõ là chị ấy biết hôm nay em qua chơi mà. - Như nổi cáu.

- Việc nhà... - Hùng vẫn quần quật với mấy thứ đồ của mình. - Ra đây cung à, Duyên nữa, anh nhờ tí đi.

- Gì?

- Đem đồ rác giúp anh tí! - Hùng nhe răng, chỉ đồng rác to tướng góc nhà.

- Hờ tí sai vật! - Như quạu quọ. - Lính anh đâu, đi đâu thai hết rồi à!

- Đi với chị Bi.

- Mắc một mấy người quá! - Như nhăn mặt nhưng cũng xách bao tải rác đi.

Hai nàng kéo lê đồng rác ra ngoài, tấp lại gọn gàng đầu đó. Xong định trở vào thì...

- Đây, đứng yên! - Một bàn tay rắn chắc chụp lấy vai Như.

- Mi... - Như theo phải xạ, chụp lấy tay, xoay người, vật ngã người ấy xuống đất.

- OÁI!!!

- Ấy chết, anh Vinh hả! - Như nhe răng cười. - Xin lỗi nha!

- Em có cần bạo lực vậy không?

- Sao anh đi Nha Trang rồi mà! - Như kéo Vinh dậy.

- Không cho về quê à? - Vinh xuyết xoa. - Tôi nghỉ lễ, về đây được không?

- Được, được mà!

- Đây là... - Vinh lắc mái tóc, nhìn vào cô nàng nhỏ bé.

- Chào anh, em là Duyên! - Duyên nhe răng cười niềm nở bắt tay Vinh. - Em là bạn "Thân" của Như trên lớp!

- Ủ! - Vinh hơi bất ngờ trước cú bắt tay tình bơ. - Anh là...

- Vinh. Em nhớ tên anh rồi!
- VIM!!!!!!!! - Một tiếng hét kinh hoàng làm cả ba người giật mình. - Vím ơi sao cu ở đây, sao cu không báo anh hay?
- Em mới tới báo thế nào được. - Vinh thờ ra khi nhìn thấy Hùng. - Đừng gọi tui là Vím nữa!
- Vím nước chà bồn cầu! - Duyên nắc nẻ cười.
- Giỡn với ông nội thôi! - Hùng nhe răng. - Cu vô đây, tao mới tậu được cái này hay lắm nè!!
- Thôi thôi cho xin! - Vinh xua tay. - Ba cái mớ đó tí coi, giờ cho tui nói chuyện với Như xú đi.

Hùng bực dọc đi vào, hơi cúi khi nghe đồ của mình là "ba cái mớ đó". Như nhe răng cười táo tợn, còn Duyên như tìm ra nguồn vui mới, thích chỉ luôn miệng gọi Vinh là Vím. (Hùng: Đại loại là ngày xưa ai bảo cu để tóc nhuộm như cái chổi lông gà, anh gọi vậy cho oai!)

Duyên và Như bị Vinh kéo thô bạo đến cái băng ghế gần đó tắm. Ba đứa kể đủ chuyện trên trời dưới đất. Vinh kể về ba mẹ anh, ông bà anh, rồi thì gia đình anh. Như kể chuyện anh hai mình là nhiều, vì nghe đâu Vinh với Minh sinh cùng một ngày. Còn Duyên kéo chuyện trên lớp kể.

- Ôi anh ơi, giá mà Như làm lớp trưởng em khỏe rồi? - Duyên buông tiếng thờ dài.
- Chứ giờ ai làm?
- Cái Linh! - Duyên lắc mái tóc của mình.
- Linh? - Vinh nhồm người.
- Linh "cầu" của anh ấy! - Như ngả người ra sau, cười khoái chí khi nghĩ tới cái tên mới.
- Sao lại là của anh?
- Vì anh là người yêu nó!
- Giờ đâu còn nữa!
- Thế giờ anh yêu ai?
- Anh yêu ba má anh!
- Giỡn quài!!!
- Ủ' giỡn đó!

Cả ba giật mình, câu cuối cùng không phải làm Vinh nói, chẳng phải Duyên xen vô, cũng chẳng phải anh Hùng lù lù đi ra. Mà là Minh, Minh đến, mặt anh tím đi vì giận.

- Anh tới chơi hả? - Như ngây thơ hỏi.
- Tôi bảo anh tránh xa em gái tôi ra mà! - Minh đỏ quạu.
- Cậu bảo tôi không được đụng đến một sợi tóc của em ấy, tôi có chạm đâu, đang nói chuyện thôi mà!
- Bốp!!! - Cú đấm khiến ai cũng ngỡ ngàng.
- Biến ngay! - Minh hùng hổ xông tới, Vinh ngã người, trượt lùi ra sau.
- Anh hai! - Như gọi lớn, kéo tay Minh. - Anh làm cái gì vậy!?
- Ngăn không cho người khác làm hại em.
- Làm hại sao? - Vinh bò dậy. - Làm hại em ấy sao?
- Đúng!
- Tôi... à ý cậu muốn nhắc chuyện xưa, chính tôi cứu em cậu ra mà.
- Tôi đã cứu nó ra! Tôi đã cứu nó thoát khỏi tay cậu.
- Sao phải vậy chứ!?

- Vì nó là em gái tôi! - Minh giật mạnh tay Như ra nhưng không được.
- Anh hai!!! - Như kéo Minh lùi phía sau.
- Em gái cậu? - Vinh nheo mắt. - Chắc không?
- Chắc! - Minh đáp không chút do dự.
- Tôi nói nó là em gái tôi đấy! - Vinh khiêu khích.

Minh giật mạnh người tuột khỏi tay Như, xông đến túm lấy cổ áo Vinh.

- Mày nói lại xem?
- Tao nói nó là em ruột tao! Mày không phải anh trai nó!
- KHỔN NẠN! - Minh thẳng tay đánh mạnh vào bụng của Vinh.
- Hai đứa bay là gì đấy! - Hùng chạy ra. Kéo Minh và Vinh ra.
- Hai anh đánh nhau! - Duyên này giờ mới thốt lên được một tiếng.
- Vinh! - Hùng đẩy ra xa. - Về đi!
- Tôi phải ở lại đây!
- Về ngay!!! - Hùng ra lệnh.

Vinh phải từ bỏ, ra về, anh còn nói với lại.

- Anh sẽ đến cứu em! Anh hứa mà!
- Minh! - Hùng kéo Minh lại trước khi cậu ấy xông tới. - Vinh! Về ngay!

Minh nhìn theo Vinh giận sôi máu. Như đứng bất động, mặt cắt không còn một giọt máu. Duyên sợ hãi.

- Em nghĩ em nên đi về! - Duyên nói lí nhí.
- Ừ em đi, về cẩn thận! - Hùng thở ra. - Nhớ đừng nói ai chuyện này.
- Em hiểu rồi! - Duyên đi nhanh như chạy.
- Em không hiểu. - Như lắc đầu. - Chuyện này là sao?
- Nó nói liều thôi! - Minh gằn giọng cậu bỏ đi một nước.
- Thế là sao? - Như nhìn theo anh trai mình.

Em thật sự không hiểu, không hiểu.

Câu nói ban nãy làm Như giật mình, vì sao Vinh lại nói như vậy, vì sao anh hai là hành xử như vậy? Cô, đang trong một tâm trạng khó tả. Gần như muốn khóc, nhưng không biết làm sao để khóc, và cô khóc vì cái gì?

Minh lặng người đi một nước. Anh thấy bế tắc quá mức, anh điên đến nỗi có thể phá nát chiếc ô tô bên đường. Tâm trạng không kìm nén được, anh xách máy gọi cho một số trong danh bạ.

- Tớ cần các cậu. - Minh thờ qua loa. - Tớ cần các cậu đến để bảo vệ Như.
- Chúng tớ sẽ đến sớm nhất có thể!

Câu trả lời làm Minh nhẹ đi phần nào, cậu không thể để Như đi được, cậu cho rằng như vậy sẽ làm em gái rơi vào tay kẻ xấu. Ba mẹ Như phải đi trốn, trốn cái gì? Và chắc là họ không phải người tốt! Nghĩ vậy Minh càng hạ quyết tâm phải giữ Như lại. Nghĩ vậy, Minh quay đầu xe chạy lại quán của Hùng, rước Như về. Ngồi trên xe anh Như không nói gì, chỉ quan sát về mặt anh qua kính, và Như muốn ôm anh như hồi bé nhưng cô bỗng rụt tay lại. Có gì đó khiến cô và anh trở nên quá xa.

Không, đây là một trò đùa, một trò lừa gạt, Minh là anh trai cô, không ai thể thay thế vị trí ấy!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Con Gái...chỉ Trong Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.